بدل شوی سړی

لنډې کیسې

صدیق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېس

نبي ګل؛ چې له لرې ولیدم، په منډه یې تر ما ځان را ورساوه او په سوې ساه یې وویل: ((دوسته ! څنګه شوه؟))

- څه شی؟

- وئ هغه د کېس خبره.

ما ویل، چې وبه یې څورم، هېڅ مې ونه ویل، هغه مې له لاسه ونیو او د هغه د کور پر خوا وخوځېدو. د چاې څښلو پر وخت نبي ګل بیا خوله خبرې ته جوړه کړه: ((دوسته ! ودې نه ویل، چې . . .))

ما خبره په نیمه کې ورغوڅه کړه: ((چې څه مې ونه ویل؟))

- هغه د کېس خبره دې؟

- د کوم کېس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبي ګل د چایو پیاله پر سر واړوله او ویې ویل: ((ګوره ! مه مې ځوروه، که دې کار کړی وي، بیګاه یوه ښه میلمستیا درکوم.))
ما سترګې پرې وربرګې کړې: ((که مې نه وي کړی، شرې خو به مې نه؟))
نبي ګل لږ چورتي غوندې شو، په نیولي انداز یې وویل: ((لکه چې نن هم کار ونه شو، خیر زما د بخت مرغه له ازله په وزر ټپي دی، نور مه پسې ګرځه، ډیر مې سرګردانه کړې . . .))
نبي ګل لاهغسې له ځانه سره بونګېده، ما یوه پاڼه له جیبه راویستله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنیتي پوستو ته !
د راغلو اطلاعاتو له مخې یو تن د نبي ګل په نامه، چې پلار یې سید ګل نومیږي، زموږ سر سخت مخالف دی. زموږ په ضد تبلیغات کوي، بناء ټولو امنیتي ځایونو او پوستو ته خبر ورکوو، که دغه سړی مو ونیو عاجل یې ګرفتار او زموږ په پته یې راواستوئ.))
نبي ګل یو دم راټوپ کړ. په هوا کې یې کاغذ رانه واخیست او د سپین ږیرو په شان یې دعاګانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))
له دې سره په خیزکو، ترپکو شو او ځان یې ښه ستړی کړ. ما پرې غږ وکړ: ((نبي ګله ! زه درنه ځم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبي ګل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو یې وویل: ((ځې !؟ والله که قدم رانه واخلې، بیګاه به سره ښه میله جوړوو ، نور یاران هم راغواړو .))
ما نه منله؛ خو ډیر راته ټینګ شو ، مازیګر مهال له هغه سره ګډ خپل کور ته لاړم. کور کې مې وویل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره راووتو ، نبي ګل وویل: ((دوسته ! ودې نه ویل، چې دا کاغذ دې څنګه واخیست؟))
ـتا غوندې یو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډیرو سرکاري خلکو او قوماندانانو سره پیژني، ورغلم. هغه ته مې وویل. هغه را سره د قوماندان قرارګاه ته لاړ. ښه شو ، چې په وخت ورغلو که نه نیم ساعت وروسته به مو هندوستان کې غوښت.
نبي ګل په تادۍ وویل: ((هغه څنګه؟))
ـهغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ویل یې، چې کیدای شي میاشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره ناست و ، دا کاغذ زما د وست ولیکه او قوماندان خپله ټاپه پرې ولګوله.
تیر ماښام زمونږ دوه دوستان، چې مازیګر مو ورته خبر ورکړی و ، راغلل، شپه مو په خوشالۍ سره سبا کړه. سهار، چې له نبي ګل نه رخصتیدو ، ورته مې وویل: ((پروګرام دې څنګه دی؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وخته روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولېږم.
څه کم دوې میاشتې ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راته وویل: ((پرون، چې کله تاسې کور ته لاړئ، یو سړی راغی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تا ته یې کوم خط راوړی.))
ما په بیړه ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي ګل خط دی.))
ـ خط یې درنه کړ؟
ـ نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.
زه خپلې شعبې ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوې، خو سړی را معلوم نه شو. له شعبې ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبحان خان په خپله راغی.))
سړی زما په لوري رواخوځید. شعبې ته مې بوته. له کیناستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوې ورځې هاخوا دیخوا وګرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بې پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي ګل راکړی.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه څنګه بې پاکټه خط رالیږي.
چې لیک مې پرانیست، سړی مې وپوښت: ((کېس یې قبول شوی که نه؟))
داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسیږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروره ! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...
هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډ اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته څنګه، هغه لا دوه میاشتې مخکې تللی.))
سړی ډیر سترې ښکاریده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به درمعلوم شي.))
لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبحان خانه ! سلامونه!
دا مې څلورم لیک دی، چې درلیږم یې یا خو نه در رسیږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشۍ په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راوویست او په موټي کې مې ونیو. دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېبه کې یو سپاهي راباندې غږ وکړ: ((لاس دې رادیخوا کړه، څه دې پټ کړل.))
زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موټي کاغذ واخست، بیا یې له ځانه سره ولوست، بیا یې زه ټینګ له متې ونیولم او خپل قوماندان ته یې ورووستلم، قوماندان ته یې وویل: ((صاحب! دښمن مې نیولی. هه دا خط ولوله.))
هغوی تر مازیګره هلته وساتلم، یو څه وهل یې هم راکړل، بیا یې د هماغه قوماندان بندیخانې ته راوستلم، چې کاغذ یې درته لیکلی و.
دوی هم څو ورځې سر په سر په مړه خېټه ووهلم.
دا دی دوې میاشتې کیږي، چې په بندیخانه کې پروت یم، زه که هر څه وایم نه یې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دي. دوسته! د خدای په پار هر څنګه، چې کیږي زما غم وخوره، که نه...))

۱۳۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

البوم

صابر د جلال اباد په اډه کې سورلۍ ښکته کړه، نېغ یې د دربېیم مکروریان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره یې لا نه وه وهلې، چې موټر یې ببرته د ښار په لوري وګرځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((یوه جمعه وروسته کور ته ځې، هغه هم خالي لاس !))

ویې خندل او بیا یې پر اکسلېټر پښه ټینګه کړه. په فروشګاه کې له موټره راښکته شو او له لنډ سوچ وروسته یې یو من ببروتې منې واخیستې، غوښتل یې موټر ته پورته شي، چې یو نری اواز یې تر غوږ شو. شاته یې وکتل. یو ګلالی ماشوم، چې د مور لاس یې په لاس کې نیولی و، د ده د منو پلاستیک ته یې اشاره وکړه او خپل پلار ته یې وویل: ((ماته هغسې سرې منې واخله، هغه کاکا، چې اخیستي.))

د پلار په لاس کې یې د ارزانو شنو منو کڅوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر موسک شو ، یوه غټه منه یې له کڅوړې راواخیسته او هلک ته یې ورکړه. ښه شېبه یې په تګ تګ کې ماشوم وکتل، بیا موټر ته وخوت او د مکروریانو پر لار سېخ شو.

په نیمه لار کې بیا له ځان سره لګیا شو: ((دا ځل شکریې ته وایم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی واده د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زموږ هم ماشوم وای، هغه مو له ځان سره ښار ته راوستی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))

صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکریه مجبوروم، چې زما خبره ومني. د ماشوم خندا و ژړا ، چې په کې نه وي، هغه به څه کور وي...که یې ونه مني؟))

یو سوړ اسویلی یې وکېښ: ((هو ، که یې ونه مني؟ نه، نه ! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))

له دې خبرې سره یې په بېړه د موټر مخ ښېرته د ښار پر لوري وګرځاوه او په څو شېبو کې د سرای شهزاده په راسته کې د زرګریو د یو دکان مخې ته موټر ودراوه. دکان ته په ننوتلو یې وویل: ((اشنا ! یو ښکلی سیټ راته وګوره، چې لږ غټ وي.))

زرګر په خندا وویل: ((یار ! څه کوې؟ وربندار خو د سرو په سیند کې نه ډوبوې. بس دی ظالمه. هره میاشت، یو شی نه یو شی ورته اخلې. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار راسره ختمېږي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر موسک شو: ((اشنا د ښځو خو همدا ایمان دی، پرېږده چې خوشاله وي.))
زرګر نور څه ونه ویل، په بېړه یې یو ښکلی سیټ هغه ته ورکړ: ((دا ښه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))
صابر وخندل، څو بنډله لسزریز نوټونه یې ورته ونیول: ((په قیمت پسې یې ګرځه مه. پاتې هغه د شراکت له پیسو وګرځوه.))
له محمود خان پله سره یوې پنډې ښځې غټ د پلوماټ بیک په لاس، ورته لاس ونیو. ده موټر ودراوه، خو ژر یې بېرته چالان کړ. څو قدمه مخته ودرېد، بېرته لیورس د ښځې پر خوا راغی، ځان سره یې وویل: ((دا به ورسوم، یو غیران مې هم جیب کې پاتې نه شو، د سګرټو پیسې خو به راووځي.))
له ښځې سره نږدې یې موټر ودراوه. ښځې د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، د پلوماټ بیک یې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکینی سیټ کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جانه ! ډېره ستړې یم، زړو مکروریانو ته ځمه، د کرایې غم مه کوه.))
صابر ورته وویل: ((ګوره ! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډبوه.))
هغې د صابر په خبره غوږ ونه ګراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې ښځې، زړو مکروریانو ته یې نږدې صابر ته وویل: ((هئ ! ته یوه دقیقه همدلته بریک شه.))
صابر زړه کې خوشاله شو، چې ښځه به د شا سیټ ته ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې یې پر دوو پلیو روان سړیو غږ وکړ: ((هئ ! چېرې ځئ، ولې پرون ماښام رانغلئ؟))
سړي دې تـه ورنـږدې شـول، ورو ورو یـې ورتـه څـه وویـل او تـرې روان شول. ښځه هم په تادۍ موټر ته وختـه.
زړو مکروریانو تـه پـه رسېدو سره یـې، صـابر تـه وویـل: ((هغـه منځنـي بلاک تـه ځـم.))
صابر موټر د بلاک له اولې زینې سره ودراوه. ښځه ښـکته شـوه او ویـې ویـل: ((یوه دقیقه صبر وکړه، چې پیسې درته راوړم.))
خو ژر یې خبره بدله کړه: ((که نه ورځـه ! پـه پیسـو څـه کـوې. پیسـه داره سړی یې. دا د سرو غټ سیټ وګوره، دا عالي منې، خو تـه راتـه سـتړی ښکارې. راځه له ما سره، پیسې بـه درې هلتـه درکړم، یـو څـه دمـه بـه هـم وکړې.))
ـ نه، زه نه درځم، پیسې د کوم ماشوم په لاس راولېږه.
ښځې وربوز ونیو: ((د ما کره ماشوم نشـتـه، کـه پیسـې غـواړې نـو بیـک مې درسره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))
صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، د پلوماټ بیک یې واخیست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پوړ کې یو اپارتمـان تـه ننوتـل. له ننوتو سره صابر پښه نیولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ور یې بند کړ. صابر د پنډې په خبره پـه یـوه نسـبتاً وړه کوټـه کـې، چـې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا د ښوالونو ته يې وکتل. پر د ښوالونو ګردچاپېر بربنډ او نيمه بربنډ عکسونه لګېدلي وو، د هغو په ليدو له خپله ځايه راولاړ شو، چې ووځي. د ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه ښځه، چې د پنځوسو کلونو په منګ معلومېده، په لوڅ سر، ځلبلي مخ او سرو کړو شونډ کوټې ته راننوته. صابر ته يې د ښېرته ناستې وويل. صابر ونه منله، خو پنډې سترګې پرې وربرګې کړې: ((کېنه ! که نه شور جوړوم. اوس، چې راغلی يې يو څه عيش خو وکړه.))
صابر وو ېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هيڅ يې هم ونه ويل. پنډې په کوټه کې د يوې الماری له منځه د عکسونو يو البوم راواخيست، د ده مخ ته يې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سر ښکاره کوم، ژر بېرته راځم، ته په دوی کې يوه خوښه کړه.))
صابر وره ته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا زړه يې البوم پرانست. د يو دوه عکسونو په کتلو سره يې هغه بېرته بند کړ: ((خدای د سپوږمۍ په شانتې ښځه راکړې، نه، نه ! دا چټې کار نه کوم، خو څه وکړم.))
تر څه شېبې سوچ له ځان سره لګيا شو: ((همم..له پنډې سره وعده کوم، چې سبا راځم.))
صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له يو بوتل فانتا او دوو ګېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته راښکاره کړه، چې ذوق دې وګورم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما کله هم دا کارونه نه دي کړي، اخر زه ولې دا کار وکړم، زه ښځه لرم، د سپوږمۍ په شانتې ښځه.
پنډې وربرګه شوه: ((څو یوه خوښه نه کړې، له دې کوره نه شې وتی. خامخا به یې خوښوې که نه خو پوهېږې، چې څه کوم.))
صابر له ځان سره وویل: ((رسوایي به کوي، خلک به راخبر شي، مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه ! ورسره منم.))
پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په لیدو یو دم ورېږدېد: ((څه !؟ نه، نه ! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))
صابر خپلې سترګې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه ! دا هغه نه شي کېدای...دا هغې ته ورته څوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وبښې. دا هغه نه شي کېدای.))
پنډې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا څوک دې خوښه کړه، چې خولې یې دربانديې ماتې کړې.))
البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرګه یې کړه: ((اوهو ! قیامتي مال دې خوښ کړی، خود به خولې دربانديې ماتېږي، دا ښځه نه ښاپیرۍ ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))
صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو ! همدا غواړم، همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیټ هم ورته ورکوم.))
پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به څنګه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو ځه خیر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل سبا راشه ! مګر ګوره، چې ډک جېب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتې ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په ګډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې ځار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوښه مې په دربیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه ! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))
صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنګ تڼۍ یې کېکاږله. مېرمن یې په خوب وړو سترګو ور پرانست. تر سترې مشي وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیټ...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس خمله، زه لږه ستړې یم، ته هم ستړی ښکارې. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))
تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنګ کې راګېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشر اوښي ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې صابر د پښېمانۍ احساس وکړ، چې ولې یې خپل اوښی خبر کړ، که دا خبره درواغ وخېژي بیا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکریه یې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز یې وویل: ((پرون شپه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لاړ شه. دا غټې سیټ، چې دې اخیستی پیسې خو یې باید ورکړې.))
صابر لکه، چې دا خبره یې هیڅ نه وي اورېدلې، په خندا وویل: ((شکریه جانې ! یوه هیله...؟))
ـ څه؟
ـ ګوره که نه ! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې یو ماشوم ولرو. ته به هم له دې یوازېتوبه خلاصه شې.
شکریې پرې برچ وهل: ((پام ! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوې، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او ښایسته پاتې شم.))
صابر غوسې ونیو، خو هیڅ یې ونه ویل، بړستن یې په ځان راکش کړه: ((زه ویده کېږم، چې سبا د وخته بیا ځم.))
سهار وختي له کوره ووت. په ښار کې له څو ساعته اخوا دېخوا ګرځېدو وروسته یې له خپل اوښي سره یو ځای د پنډې ښځې د کور لاره ونیوله.
پنډې ور پرانست او هغوی یې کور ته ننه ایستل: ((اوهو تاسو خو دوه یاست، پیسې مو هم دوه چنده کېږي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه دې خبـرې سـره يـې هغـوی همـاغـې کـوټـې تـه وروسـتل، چـې تېـره ورځ يـې صـابر کېنولی و. له ناستې سره سم يې د قيامتي شهزادګۍ صفتونه راواخيستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبويي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنګينو جامو کې يوه ښځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وويل: ((زموږ د نجونو ملکه راغله...))

پنـډه لا پـه خبرو لګيـا وه، چـې صـابر لـه خپـل بغـل جيب نـه زاړه اخبـار کـې نغښتې چاړه راوويسته، خو اوښي يې لاس کلک ونيو او په بل لاس يې مخ ته له پرتې کڅوړې له ځان سره راوړی بوتل راوويست. شکريه د خپل ورور او خاونـد پـه ليـدو بـې سـيکه پـر وره تکيـه شـوه او سـترګې يـې رډې رډې راووتې. په همدې شېبه کې ورور يې پـه ټـول قـوت د بوتـل سـر پرانسـت او ټول تېزاب يې د هغې پر مخ وشيندل.

+++

له پېښې کلونه وروسـته اوس هم صـابر کلـه کلـه د زړو مکروريـانو پـر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې درو بزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه يې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نه ويني، يـوه نيمـه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شوی سړی

تـر ډېرو ټلفونونـو او ټینګـار وروسـته یـو وکیـل راسـره ومنلـه، چـې د ځانګړې مرکې لپاره راډیو ته راشي.

له وعدې سره سم، یو ساعت وروسته، د پارلمان لـه ودانـۍ نـه لـږ څـه وړاندې له موټر نه ښکته شوم او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. هغه ډېر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک یې؟))

- وکیل صاحب! زه، هغه ژورنالست یم، تاسو ویلي وو، چې لـه مـوټر سره درپسې درشم.

- اوهو! دا خو مې هېر و. زه خو د یو وزیر صاحب کور ته راغلی یم.

- صاحب! زما او ستاسو مرکه...

هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې ګرځه مه، ځه یوه بله ورځ به درشم.))

- صاحب! دا ځانګړې مرکه ده.

- چې ځانګړې ده، وي دې، څه قیامت خو نه را ښکته کېږي.

- نه! صاحب! وبښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشینی کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو څه؟
- صاحب ! خبره دا سې ده، چې دغه مرکه باید دا نن وشي.
- چې نن ونه شي څه؟
- صاحب ! تاسو خو پوهېږئ، چې...
- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې ویل، چې وزیر صاحب سره ناست یم.
- صاحب...
- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا کړه.
- صاحب ! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه شول ، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.
- نو زما یې څه!
- صاحب ! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته راشئ.
- زه لکه، چې درته ښه اوزگار ښکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم درتلی.
- وکیل صاحب هیله کوم.
- زما خبرې ته پام نه کوې او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلفون کې مې يو بل غږ تر غوږ شو ، خو سم پرې پوه نه شوم. وکيل وويل: ((هلکه ! ته يو شېبه صبر وکړه ، چې وزير صاحب څه وايي.))
دوې دقيقې وروسته هغه وويل: ((زموږ مجلس دې راخراب کړ ، په خپلو خبرو دې د وزير صاحب زړه هم تنګ کړ ، بس د وزير صاحب په خبره دا يوه بله پياله چای هم څښم او درځم ، خو ګوره ، چې ډېر وخت مې ونه نيسې.))
- ډېره مننه وکيل صاحب. زه تاسو ته په تمه يم ، په خير راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډيو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا ، چې دفتر ته يې ننوتم ، ويې ويل: ((ډېر ځنډ دې وکړ ، مېلمه دې څه شو ؟))
- صاحب هغه راځي.
- راځي !؟ يعنې څه ، ته خو ورپسې تللی وې.
- هغه بل ځای ته تللی و ، ويل يې ، چې له هغه ځايه سيخ زموږ دفتر ته راځي.
- څه وخت راځي ، ورځ تېرېږي ، ته به هغه څه وخت ايډيټ کوې او ارزيابۍ ته يې سپارې. سبا سهار د وخته بايد نشر شي.
- بس لس پنځه لس دقيقې وروسته به راشي.
- ته بيا ورته تلفون وکړه ، ورته ووايه ، چې وخت کم دی او موضوع مهمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر له دفتر نه ووتم، مبایل مې له جېب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنګ ووهم، خو ژر پښېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ را نه شي. تر یو ساعته پورې څو ځلې تر وره پورې لاړم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیابۍ د مسوول دفتر ته لاړم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور یې ودان را سره یې و منل.

لس دقیقې وروسته همدا ، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تګ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راووتل او زه د دفتر له وره سره ولاړ وم، د ارزیابۍ مسوول راته زنګ راوواهه: صابره ! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.

- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو څو دقیقې نور هم.

هغه په کړس کړس وخندل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتګه پاتې کېږي، خو دا اند ېښنه یې په زړه کې راواچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اند ېښنې سره سل زړونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. دا ځل هغه غوږۍ ژر پورته کړه: ((هلو ! شله ژورنالسته څنګه یې؟ بس دا دی ستاسو د راډیو په کوڅه کې یم.))

دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه ببخي، چې بدل شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېړه کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه راښکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما ، چې ډېر زورور دی؟))
ما له خوشالۍ نه دوه درې ځلې سترې مشې ورکړه او دواړه د سټډیو په لور روان شوو. هغه په تګ تګ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو ګوره، چې مرکه لنډه ونیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
ـ بس لس دقیقې وخت مو نیسم، زیات نه.
د راډیو د مشر او د ارزیابۍ د مسوول دفترونه سټډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب سټډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابۍ پر مسوول د نه ناوختــه کېدو پــه خاطر مــې د مرکــې د ختمولـو لپـاره ځان چمتـو کـاوه، خو وکیـل صـاحب ګرم راغلی و او هر وار، چې مـا ویـل وکیـل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته...، خو هغه به سم د واره راغبرګـه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې را په یاد شول. په همدې همدې کې بنه ځیر وم، چې د ارزیابۍ مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راتـه او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ماښام خړه لګېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکیل صاحب ونه وایي راباندې ناوخته دې کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تګ تګ کې موسکی شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطره یوه خبره درسره شریکوم.))

- مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وبښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.

- نه پروا نه کوي، خو ګوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟

- له کومې خبرې؟

- ګوره! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په ټلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرګې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرکو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلنج

د دربیم ځل لپاره مې د خپل مبایل د مسیج تنۍ کېکاږله، چې ناجیې ته د خپل زړه خبره ولیکم. دې سره یو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وویل: ((نه، نه ! هغه راته ګرانه ده، د هغې کرکه هم راته مینه ښکاري. نور نو نه شم کولی، ما خو دا نه ګڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر ځکه راسره پیدا شوی و، چې تېر وختونه او یادونه دغسې وو، چې هیڅ به هم دا نه ګڼله، چې زه او هغه په کوم شي سره وران شو. ښه مې په یاد پرېږي یوه ورځ ارین، چې زما او د هغې تر منځ ولاړه وه، ویې ویل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له یو بل نه خپه او په جنګ وګورم.))

ما هیڅ ونه ویل، خو ناجیې په کړس کړس وخندل او ویې ویل: ((ته به همداسې ارماني پاتې شې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم د ارینې دې خبرې يو څه اندېښنه غوندې راته پیدا کړې وه، خو د ناجیې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ.
ناجیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له مینې ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغله، نپوهېږم ولې ورځ په ورځې راته ګرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما ځوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنګوله، هغه به موسکۍ شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))
زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پرخپل ځان باور، ور ته نور هم ورنږدې کړی وم.
زما سګرټ څکل یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سګرټ پرېږده، ځکه دا سې احساس مې کاوه، چې هغې په دا سې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راورسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سګرټ څکول، ویل: ((ته او صبور ریل ګاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سګرټ څکول.))
کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سګرټ پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سګرټ خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې له خولې دا د ریل ببیا چالان شو، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم.

د هغې خوش سلیقه ګي او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و، خو ما ته یوازې په زړو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده، څو پلا مې دا خبره ورته وکړه، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خو زه دې، چې په زړو جامو کې ګورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خندا شوه او وبه یې ویل: ((خاینه ! ته خو هیڅ سلیقه نه لرې.))

یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((اخر ته مدیر یې، دا سې خړپړ او بې سلیقې مه ګرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.))

خو ما دا دی ترننه هم دا سې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنګداره یخن قاق واغوندم. بده خو لا دا، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوټان اغوندم.

ناجیه ډېره با استعداده او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او دا راته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه، چې زه دې په ډېر کار ستړی شم.

هغې زما خپګان نه غوښت او ما د هغې. د یو بل د خوشالۍ لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نپوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې یې ډېر حساس برخورد کاوه. موږ دواړه یوه جمعه بعد په دفتر کې نوکریوال کېدلو او د جمعې د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکري وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ویشت روپۍ زیاتې لګولې وې او هغې څو واره راته وویل، چې د مصرف پنځه ویشت روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بیا یې راکړه. ما هغه پیسې پوره کړې او ور مې کړې. په دې مې زړه یو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ویشت روپۍ زیاتې لګېدلې وې او تاوان مې ورکړ، خپه په دې وم، چې ولې یې دا خبره راکلکه کړه او ویې ویل: ((زه پوره پیسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان یې پخپله ورکړه.))

میاشت وروسته، چې دا ځل پیسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته یې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پیسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمد ستي راغبرګه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنګه لګېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولی، چې پیسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول یې وویل، چې نپوهېږم، څنګه هغه پیسې لګېدلي دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز راباندې نه و کړی، خو وروسته وروسته یې زړه را ته خوږ او په خیال کې له هغې سره لګیا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ویشت روپو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر، کلک ونیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لګولې دي. ځان نه ملامتوې.))
دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې باجرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او ترټولو ښه خبره راته دا ښکارېده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او دا سې ژوند یې کړی و، چې هیچا هم ورته د خو ګوته نه شوای نیولای.
ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالۍ لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا دا سې څوک یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چنداني سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونیو. خو یوه ورځ مې ځان پر دې ملامت کړ، چې ولې مې هغه راووست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.
یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د ورتیا خبره وکړه او ویې ویل:
((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))
هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل:
((ته مه خپه کېږه ! ما خو یوازې دوه مره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))
د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښین ما څه پاڼې کتلې، چې هغه برابرې کړې وې. هغه پاڼې د ډېر ایډیت له کبله د قلم په رنګ سرې شوې وې. هره کرښه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې پنځه شپږ غلطۍ وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره یې کمپیوترکار ته ورکړي. څو شېبې وروسته هغه په بېړه راغی او ویې ویل: ((دا کمپیوترکار ګوره او پر ژورنالست خبرې کول.))
ما ورپوښتل: ((ولې څه شوي؟))
ـ هغه را ته وویل، چې دا متن به دې اول خپل مدیر ته ورکاوه، چې په کمپیوتر کې یې اصلاح کاوه، یو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوې. ستا سر د کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خورې.
ـ دا خو یې بد نه دي ویلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خو زه کمپیوترکار سره هم خبرې کوم.
زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنګ بدل شو. زه او هغه د ډیزاین شعبې ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپیوټر کار څه وو ایي نورو وویل، چې ژورنالست ملامت دی.
هغه سر ښکته اچولی و او هیڅ یې هم نه ویل.
ما ور ته وویل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطي در نه و نه شي.
هغه ښېښه وغوښته او تر ما مخکې د ډیزاین له شعبې ووت.
یو ساعت وروسته مې په خپل کمپیوتر کې د مجلې نوې لیکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ویې ویل: ((استاده! زه نور په راډیو کې اقتصادي خبرونه نه وایم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ور ته وویل، چې څنګه ستا خوښه وي، خو د خبرونو له مسوول سره وغږېږه.

ډوډۍ مو یوځای سره وخوړله، تر ډوډۍ وروسته هغه وویل: ((استاده ! زه نور ستړی یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))

ما پر ولي ونه باوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه، اضافي خبرو پسې ګرځه مه.))

نږدې ماز یګر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې، چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز ګوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))

ما ډېر ټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم، چې ګوندې راشي.

په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکۍ داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه. یوه پلا یې زما د دوستې په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره خبرې په سر هغه له ګریوانه ونیسم.

په هغه ورځ هم، زه او هغه د اداري له مشرې ناجیې سره ناست وو، که څه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشره دې لومړی له هغه سره وغږېږي او بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره مخامخ کېنولو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په درواغ ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خو داسې ده، هغه به وویل، هو وبښئ، استاد رښتیا وایي.
مشرې ډېر ټینګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خو د هغه درواغو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.
وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه باښه، سخته خپه شوې ده.
له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.
دا هرڅه په ډېره منډه زما له سترګو تېر شول.
زړه را ته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.
مسیج مې ولیکه: ((قدرمنې ناجیې ! سلامونه.
له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم.
له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلې، متجربه، پر خپل ځان متکي او بااستعداده دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته راکړې، چې زه هر وخت پرې د پر حساب کوم.))

پر دې مسيج ډېر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غبرګون ونه لید، همدا تېره اوونی، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورنه وپوښتل، چې ایا زما مسیج دې ترلاسه کړی.

هغې وویل: نه

- ما دا لس ورځې کېږي، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو ځه له سره به یې درته ولېږم.

-مه یې لیکه، همدا اسې یې راته ووایه.

-مخامخ یې درته نه وایم، وېرېږم هسې نه زړه مې مات شي.

ما همغلته د هغې ترمخه یو ځل بیا هغه مسیج وروليږه. خو ونه رسیده، فکر مې وکړ، چې د مبایل حافظه اوږد متن نه شي اخیستی. په همدې فکر مې خپل مبایل هغې ته پرېښود، چې هغه مسېج زما په موبایل کې ولولي.

هغه ورځ زه په کار بند وم او هغه په بېړه له دفتره وتلې وه، ما ورته زنګ وواهه: ((هغه مسېج دې ولوست؟))

-ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟

-ولې نوم یې لیکلی!

-زه پوهه نه شوم!

-ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژنې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په کړس کړس وخندل: ((ای خاینه))
ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، یو ځه روحي ارامي مې ترلاسه کړه، خو لس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتګ په دویمه ورځ یې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنګه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې ګمان یې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پرړه په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډ درلود که کوم قتل وکړي نو پړه به یې ته پر غاړه اخلې.))
زما سترګې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لاپسې زیاته شوه. تر ډېر تېنګار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي.
نهیلی اړ کړم، چې له شعبې یې ووځم. له دروازې چې وتلم، ورته مې وویل: ((ایا ربښتیا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوې.))
-نه ! دا سخته ده، چې هغه دې بیا دوسته شي.
-خیر ! ته خو وایه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.
هغې وویل: ((ځه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))
۱۳۸۸/۸/۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې جامې

ماشوم په منډه کوټې ته راووت. خپلو جامو ته یې وکتل، خپل واسکټ یې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه یې د یوې ژورې ساه په اخیستو سره ښکته پورته کوټې ته ځیر شو، خو چې څوک یې ونه لیدل، یو سوړ اسویلی یې وکېښاو له ځانه سره یې وویل: ((همدلته ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته ښایم.))

ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه یې تنګ شو. کرار کرار د کوټې برې خواته وخوځېد او له خپل کور نه څلور پنځه کوره وړاندې یوې دروازې ته ودرېد. دروازه نیم کښېوه، غوښتل یې ننوځي، چې یو سور لنډ کروزر موټر، چې توري ښیښې یې درلودې په زورور بریک د هغه ترڅنګه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، یو د اوږدو وېښتانو خاوند په بېړه ترې رابښکته شو، د سترګو په رپ کې یې هغه په غېږ کې ونیو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زوړ چپرکټ پر سر پروت و، په سد شو. خپلې سترګې یې ومومښلې او غږ یې وکړ: ((جماله ! راشه، جامې مې وګوره.))
د هغه له دې خبرې سره د څو تنو خندا او شور و زوږ کوټه په سر واخیسته. هغه نېغ پر خپل ځای کېناست. اوترا وتر یې هاخوا دیخوا وکتل. د کوټې په بر کنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وېښتان او ببرې ږېرې وې. د هغوی په لیدو وو بېرېد، خپلو سترګو ته یې لاسونه ونیول او یوه اوچته چیغه یې کړه.
د هغه له چیغې سره هماغه سړي، چې په زوره یې موټر ته خېژولی و، له مټه ونیو، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې دستمال ونیو.
ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنۍ ایښې څوکۍ ناست و، چټک راپاڅېد، د خپل ملګري له لاسه یې دستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره ! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، څو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، ګمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))
تور کټ په خندا شو: ((سرداره ! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هلک د مړې کورنۍ دی، کمزوری نه دی، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه ببنې، موږ به هم درسره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتګه...

سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوی پیره دار ملګری کوټې ته راننوت: ((مشر راورسېد، په حویلۍ کې له چا سره په ټلفون کې لګیا دی.))

له دې خبرې سره د شپږو واړو ملګرو رنګونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملګري یې د هغه د پښو او لاسونو په مښلو لګیا شول او یو بل یې پر مخ اوبه شېندلې. خو هرڅومره کوښښ یې، چې وکړ ماشوم په سد نه شو. سردار خپل لاسونه سره ومروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخا له پلار سره ټلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، موږ به هم برباد شو.))

د مشر په انتظار کې ټولو شېبه په شېبه وره ته کتل، خو د مشر پته و نه لګېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوښتکي ملګري ته یې، چې د ماشوم پرمخ اوبه شیندلې، وویل: ((قدو ! ته ورشه وګوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یو ولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی دولس بجې دي.))

قدو د اوبو جک تور ته ورکړ او لا له ځایه نه و پاڅېدلی، چې د هغوی پیره دار ملګری بیا کوټې ته راننوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لړه ساه ورغړېده او بیا په بېړه بېړه د ماشوم د پښو او لاسونو په مښو دلو بوخت شول.

د اذان تت غږ تر غوږ شو ، خو ماشوم لا هم بې سده پروت و. سردار له ځایه راپاڅېد ، کوټه یې څوځلې ګزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې بر کونج ته لاړ او له څوکۍ سره نږدې ودرېد ، غاښونه یې وچیچل او په لږ لوړ اواز یې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه !))

تور وېرېدلی د هغه مخې ته ودرېد ، ده یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږه ټوله خواري دې په اوبو لاهو...))

د سردار له دې خبرې سره ور پرانستل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپېږو وارو په وجود لړزه ننوته او ځوړند سر د هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وګوري، په خوشالۍ یې وویل: ((د بېړې کارو ، خو افرین، ښه مو ترسره کړ.))

هغه یو ګام د خپلو ملګرو خوا ته نږدې شو او په کړس کړس یې وخندل: ((غوړه مړی ده، ډېره غوړه، ها ها ها))

مشر ښه شېبه همداسې وخندل، خو چې ملګرو یې د خندا ملګرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((څه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر له غوسې سره د ټولو واروپار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((ص... صصا...صاحب. ما...ما...ماش... ماشوم...ام...ام...))
د سردار له ام ام سره ماشوم نالبنت پیل کړ او د هغه له نالبنت سره ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. ها ها ها))
مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیر یې ورته وکتل: ((جالبه ده، د مړې کورنۍ او دومره خوار؟))
د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))
مشر هغه ته مخ واړاوه: ((مطلب؟))
-صاحب! سردار ما ته په غوسه و، چې...
- چې څه؟
چې قوي مواد مې استعمال کړي
- نو څه؟
- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.
مشر په خندا شو: ((ښه! نو یوه شېبه مخکې ځکه ګیدړان شوي وئ؟))
سردار ورغبرګه کړه: ((هو صاحب! زه خو بیخي وبربدلی وم. تور چې کوم مواد کاروي، ډېر قوي دي.))
مشر تور ته مخ ورواړاوه: ((خبیثه! یو ځل خو مې وبښلې، بیا نه رانه خلاصیږې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر پـه غوسـې تـور اوار وربېړد بـد:((صـه...صـه.. صـاحب ! زه...زه احتياط...كوم، او...س...اوس مې...هه...هه... هم قوي مه...مه...مواد... نه دي استعمال کړي، تا...تاسو خپله هم وويل، چې ما...ما...ماشوم کم...کم...کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وارخطايي کمه کړې وي، پـه کړس کړس يې وخندل او خوله يې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو د ماشوم د نالښت له کرار کرار کمېدو او بيا بې سده کېدو سره، خبره يې پـه خولـه کې وچه شوه. وارخطا او پـه ځير ځير يې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپين اوښتی و. ژر يې د هغه پر سينې غوږ کېښود. يو دم راپاڅېد، تور يې تر لغتو او سوكانو لاندې ونيو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وګرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واړاوه. سردار يو قدم شاته شو. خو دی د هغه له څنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه يې هغه ته وکتل، بيا بيا يې د هغه پر سينې غوږ کېښود، خو چې کوم غږ يې وانه ورېد، ويې ويل: ((د تاسو خبيثانو د لاسه مې غټه مړی له خولې ووته. خو خير ما ته هم جبار وايي، يو به هم رانه ښه ورځ ونه ګوري.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بيا يې ورغبرګه کړه: ((ما يې پلار ته ټلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر راکوي، خو ويل يې، چې يو ځل بايد لـه خپل زوی سره خبرې وکړي. زه يې پېژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هيڅ وارخطا نه شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وارخطا کېږه، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته وښییم، پیسې به هلته راوړي.))

د ماشوم له څنګه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته ټلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.))

له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له ګرېوانه ونیو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار و ګوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((مورې، مورې.))

د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالۍ یې هغه په غېږ کې ونیو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ واړاوه: ((بچ شوئ، بچ شوئ، ماتم بند، وخاندئ.))

نور هسې موسک شول، خو تور چې لا هم پر ځمکه پروت و، پخپل لستوڼي یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وخندل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس خانده، خو د ښښلو هم نه یې.))

ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غېږې راښکته کړ، پر چپرکټ یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیپسي راوړه.))

جبار پخپل لاس هغه ته پیپسي ورکړل، ماشوم کرار کرار سترګې وغړولې، خو د جبار او د هغه د ملګرو په لیدو بیا په چیغو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ ! وېرېږه مه، نوره پیپسي هم خورې، در يې کړم؟))
ماشوم لومړی د پیپسي بوتل او بيا اوتر اوتر جبار او د هغه ملګرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پیپسي بوتل یې ورته ورکړ: ((خوره، خوره !))
ماشوم په رېږدېدلو لاسو د پیپسي بوتل واخیست، پیپسي یې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره يې بوتل ایسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))
جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ:((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))
ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))
ـ هو ! نوې او ډولي جامې
ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))
ـ جمال ! جمال څوک دی؟
ـ انډېوال مې. هغوی ځي.
ـ ښه، ښه ! ځي، چېرته ځي؟
ـ هغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.
جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))
ـ اجمل
ـ د پلار دې څه نوم دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ شریف

د شریف د نامه په اورېدو ، جبار چورتي غوندې شو او په تریو تندي یې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شریف دی؟))
ماشوم وډار شو: ((هو ! ش... شه... شریف.))
جبار بیا وپوښتل: ((تا ووې، چې جمال دوی ځي؟))
ـ هو ، ځي.
جبار په بېړه بېړه خپله ږیره وګروله. د ماشوم له څنګه راولاړ شو ، په غوسه غوسه یې سردار ته وکتل: ((اوو خبیثه ! ماشوم څه وایي؟))
سردار په وارخطایي وویل: ((صص...صا...صاحب ! تت... تا... تا چې څه ویلي وو...مو... موږ هغسې...))
د سردار خبره لا نه وه بشپړه، چې د جبار د مبایل زنګ اوچت شو ، ژر یې غوږ ته کړ: ((وعلیکم، ژر ووایه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه دی، څه د کراچیوان زوی دی...دا څه بد کوې هغوی همدا اوس پرواز وکړ !؟))
جبار ټلفون په دیوال وویشت او سردار ته یې بد بد وکتل: ((خبیثه ! ما خو درته ویلي وو ، چې ډېر پام کوه.))
جبار په زوره زوره خپل لاسونه ومروړل: ((زما چې بېړه وه، خو همدا مصیبت و ، چې هغوی روان وو. اخ ، اخ نو ، چې څه درسره وکړم.))
دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونیول او چې هغه یې په ډېرو وهلو وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو یې شروع وکړه او تر هغه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووهل، چې وینې پرې راماتې شوې. د هغو په چیغو او بغارو ماشوم هم په چیغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته یې هم یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((سپیه! تا ته چا ویلي وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

***

خړ ماښام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سړک کې د یوې کراچۍ ترڅنګه، مور مور نارې وهلې او په چیغو چیغو یې ژړل.
۱۳۸۷/۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرمان

سيما د خپل مېړه په ليدو ، چې په دوو چګسونو ، په ډېرې خوارۍ ستړی، ستومانه او اوتر پر دروازه راننوت، په منډه د کور د خاوندې له کوټې د هغه مخې ته ووته، هغه يې له لاسه ونيو او کرار کرار خپلې کوټې ته وخوځېدل.

په تګ تګ کې سيما له ځانه سره لګيا شوه:((ښه شو ، هغه دې په دار کړي، زجر کشه دې کړي.))

مېړه يې ځای په ځای ودرېد:((څوک ښيې، د چا خبره کوې، که د هغه ظالم خبره کوې، هغه څوک په دار کولای نه شي. زه خو اوس هم حيران يمه، چې هغه وخت څنګه ونيول شو او بندي شو.))

د خاوند له دې خبرې سره، د څو شېبو مخکې خوشالي يې يو دم په غم بدله شوه، په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او داسې ورو ورو د کوټې په لور وخوځېده، ته وا ډېر درونه پېټی پر ولو وړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامۍ کې مې دا خبره له خولې ووته. ما ته خپل سوګند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه داسې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زاني خبره کوې.))

سیما، چې د خپل خاوند زرګل په خبره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوښکې یې پاکې کړې: ((نه! ما د هغه خبره نه کوله.))

- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟

سیما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې ښکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زاني ژر ونیول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ ځکه ونه کړي.))

سیما تر څه شیبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))

خاوند یې یو سوړ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو ...))

- هو! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زاني د پارلمان د وکیل زوی دی، د چا وس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې بر کړ، کاشکې تل همداسې بر واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يې هم، چې ساړه ساړه اسويلي کښل، لاسونه په دعا پورته کړل:((خدايه ! ته دا ظالمان نيست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستۍ جمله يې تر شونډو لاندې ووې.
له دې دعا سره، چې اوښکې يې په سترګو کې رغړېدې، ها خوا ديخوا وکتل او له سيما نه يې وپوښتل: ((لښته چېرې؟))
- هغه د کور له خاوندې سره کالي مينځي. خدای دې خير ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، مور په زوره په کار کې ورسره لاس کوو.
- ښه کوئ، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هيڅ نه کيږي، د جوارو د پوليو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.
سيما ته لکه، چې څه ورپه ياد شوي وي، له خپل خاوند نه يې وپوښتل: ((رښتيا خيريت خو و، چې نن دومره ډېر د وخته راغلې؟))
خاوند يې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((خير و خيريت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولۍ خرڅې شوې، زه هم راغلم.))
سيما غوټې ته په کتلو چورتي غوندې شوه، غوښتل يې څه وپوښتي، خو خاوند يې ورته وويل، چې چای ورته دم کړي. هغه همدا سې چورتي له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانــه ســره لګیــا شــو: ((خدا یــه ! تــه ورحمېــږې؛ دا خــوا ره هســې اســره کوي.))
د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا ، چې تیاره ښه په خوربدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیما بیا دعا ګانې شروع کړې: ((خدایه ! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې دا سې زانیان او ظالمان له تېغه تېر کړي.))
له همدې دعا ګانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړزاوه او هغه شېبه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیګر مهال لـه خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور راننوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې د هغه نظر پرېوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلي وو، نجلۍ ډېره ښایسته ده، د ګلو لښته ده، لښته. او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرګه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې مور یې ښکلې ده.))
د دې شېبې په یادېدو سره وربږدېده، لړزې ونیوه، سترګې یې رډې رډې راووتې او د نه نه ! مه کوئ ! په ویلو سره یې هغه شېبه په سترګو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورلنډ شو، غېږه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوټ او زبون وهلی ناست و، ننویسته. خو همدا چې پر توشکه یې څملوله، دې پرې ور ټوپ کړه، خو د قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو ته مخ ورواړاوه او ویې ویل: ((دا یې ستاسو ، خپلې مزې وکړئ !))

دوی ډېرې چیغې وکړې خو چا یې مرستې ته راونه دانګل. قوماندان د کوڅې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.

هغې ته وریاد شول، چې خاوند یې په یو کنج کې ناست و ، دا هر څه یې کتل او ژړل یې. یوه پلا یې سره له دې، چې له ځایه نه شوی پاڅېدی، لږ څه وخوځېد ، خو یوه ټوپکمار د ټوپک په کنداغ وواهه او په سر یې وینې راماتې کړې.

هغې ته دا هم ور په یاد شول، چې په سبا یې سل زړونه یو کړل او پر قوماندان یې عریضه وکړه. له ډېرو منډو تړړو وروسته یې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکیانو ونیول شو. د زړه اور یې هغه وخت لږ سوړ شو ، چې په قوماندان دولس کاله بند وخوت، خو دغه خوشالي یې یوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شپه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لرې لاړ شي.

دې ته هغه شپه هم وریاده شوه ، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې یې کوښښ وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند یې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته یې وویل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لرې به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه یادوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاګانو سبا کړه. د ملا له اذان سره له خپلې بسترې راولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدایه! ته زموږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هیڅ زاني او ظالم ژوندی پرې نږدي.))

کله چې یې جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بندوبست وکړي، خو خوب پرې غلبه وروړه او خپلې بسترې ته لاړه. دم شېبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابرګې کړې او ویې ویل: ((زه بېرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند څکه رانه ونه کړئ. تاسې درې واړه به له تېغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))

سیما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لته کې یې د دوی پته لګولې او پر کور یې راننوځي، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې برکنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کینې. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دې ولید.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه راولاړه شوه، حویلۍ ته ووته، څو شېبې هاخوا دیخوا وګرځېده، چې لږه سترې شوه، د خپلې کوټې ترڅنګ نغري ته کښناسته، اور یې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل:((خدایه ! راپېښې کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، مورږ به درې واړه له تېغه تېر کړي.))
له دې سره اوتره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه: ((نه، نه ! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))
دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوټې ته ننوته. زرګل خپل څادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پر دېوال تکیه شو. شېبه په شېبه پریشانۍ پسې اخیسته. د زرګل له دې حالت سره سیما وارخطا شوه: ((څه شوي؟ څه خبره ده، له پرونه ساز نه ښکارې؟))
زرګل، څو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر به پښېمانه شو. لښته هم د هغه تر څنګ کښناستله: ((پلار جانه ! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))
خو هغه هیڅ هم ونه ویل. لښتې او مور یې څو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ: ((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تر ډېر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه، چې اوس به چېرته لاړ شو.))
سیما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاګانې مو بې اثره وې؟))
.دا څه وایې، صفا خبره وکړه.
د هغه سترګې اوښلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))
۱۳۸۷/۲/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لاندې کښېنوئ !

مازیګر څلور بجې وې، له ډېرو مخابرو او ټلفونونو ستړی شوی وم، غوښتل مې یو څه د وخته کور ته لاړ شم، چې مخصوص ټلفون وشرنګېد ، غوږۍ مې جګه کړه:

- السلام علیکم.
- وعلیکم السلام
- امر وکړئ !
- ګل خانه ! ته یې؟
- هو ، صاحب زه یم.
- هلکه ! ګوره ! د حاجي استاد په نوم یو څوک درځي، هغه لاندې کښېنوه ! زه هم دا دی در روان یم.
- ښه صاحب.

په منډه_منډه له دریېم منزل نه راکښته شوم او قراول ته مې ځان ورساوه، لس دقیقې وروسته یو لوکس، غوښن او سپین چکی سرې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه زینتي امسا یې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه راښکته او ورو ـ ورو زموږ خواته رانژدې شو ، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خو نه یې؟))
- هماغه یم
زه ترې مخکې شوم او ورته و مې ویل: ((ما پسې راځه !))
سړي ښه ـ ښه وویل او ورو ـ ورو راپسې را روان شو.
په لار کې مې له ځان سره ویل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خو نه ښکاري، خو ساده ځکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))
شا ته مې وکتل، هغه ډېر کرار ـ کرار قدمونه اخیستل او داسې ډاډه ښکاریده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستیا ته راغلی وي.
څو ګامه وروسته مې بیا شا ته وکتل، هغه راپسې ورو ورو راروان و او په ځېر ـ ځېر یې شاوخوا چمن او دفترونو ته کتل.
ما ته داسې را معلوم شول لکه د چمن ګلانو ، چې خوند ورکړی او غوړي سیل یې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنګ شو: ((دا څه ! کوې، راچټک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان یم.))
هغه سر و خوځاوه او لږ چټک ګامونه یې را واخستل، دواړه د تحقیق څانګې ته ننوتو ، د تحقیق مشر ته مې وویل: مشر صاحب په ټلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېنوئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحقیق مشر د هغه د مکمل شهرت تر اخیستو وروسته خپل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړۍ نمبر کوټه کې بند کړي.
حاجي استاد، چې د بند او کوټې خبره واورېده، ټنډه یې ګونځې ګونځې شوه او په قهر او وارخطایۍ یې وویل: ((دا څه وایاست، ولې مې بندي کوئ، څه خبره ده !؟))
هغه غوښتل نور هم څه ووایي خو د تحقیق مشر پرې برګ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملګري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.))
مرستیال هغه له مټه ونیو او په کوټه کې یې واچاوه. کله چې یې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبې خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یو تن ساتونکی مې ولید، چې د مقام د دفتر له دروازې سره ولاړ دی، ترې و مې پوښتل: ((مشر صاحب خو به نه وي راغلی؟))
هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه!))
له ساتونکي سره مې مخه ښه وکړه او خپل دفتر ته لاړم، مخابرې او ټلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکریوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېړه کور ته روان شوم.
تیاره ماښام و، چې د کور ور وټکېد، ووتم. ور، چې مې پرانیست، زمونږ د کار ځای دوه تنه ساتونکو له وتو سره سم له مټه ونیولم او په ډېره غوسه یې د موټر خوا ته کش کړم، یوه تن یې وویل: ((رئیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه غږېږه، موټر ته وخېژه، ناوخته دی!))
-زور مه کوه، مټ دې راخوږ کړ، پخپله خېژم، خو دومره ودرېږئ، چې کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پرېښود او له ساتونکو سره ریاست ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کښنوئ، زه به بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))
په وتو-وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې ناست دی او مخې ته یې رنګارنګ خواړه او مېوې کتار ایښي دي.
ساتونکو، چې له دفتره راوویستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد، چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))
د تحقیق شعبې ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((ربښتیا چې ګنګس الله خان یې، څوک همداسې کوي، موږ دې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر وغرېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوې؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد ، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وایې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه ګناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې یې کېنوئ.
- رئیس صاحب خپله شعبه در ښولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو ، څه پوهېدم؟ هغه خو تل ((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غړېږه، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل:((هلکه، ژر شه، دا ګلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))
۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راورسېد ، پسونه یې یو ګوښه ځای سره راپنډ کړل، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))
د پسونو په لیدلو دم شېبه کې ګڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو پـه ډېر شـوق لاس تېراوه؛ وویل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم.))
ـ که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.
ـ خوښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.
غلام شاوخوا ته ځیر ځیر وکتل او تر لږ سوچ وروسته یې لاروي ته وویل: ((په دوه زرې یې په دې شرط درکوم، چې څلور پنځه پسونه یوځایي واخلې.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لاړویو هم غږ وکړ: ((چې دوه زرې يې راکړې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))
هغه لا نه وه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. يو پولیس لومړی ښکته پورته غلام ته وکتل او بيا يې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))
غلام، چې په خوشالۍ د خرڅو شويو پسونو پيسې جېب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو ! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))
بل پولیس پر يو څرب پسه لاس کېښود: ((دا په څو؟))
غلام، چې نوی ځير شو، پېريدونکی پولیس دی، وويل: ((نورو ته دوه زره، ستا سو بيا ، چې څومره خوښه وي.))
پولیس په خندا شو: ((يو زر درکړم؟))
غلام خپلې لاړې تېرې کړې او په موسک انداز يې وويل: ((له تاسو چا پيسې غوښتې، څومره ، چې راکوئ.))
پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه يې له ځانه سره مخکې کړل. يو پولیس په ټک ټک کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پيسې دې درته راوړم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم ...یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیبونو پیسې راوکښلې او هر یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شېبه د پولیسو لارې ته کتل. یو خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا بیا څه شي ته ګورې؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې پاتې پیسې وخوړې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او نارې یې کړې: ((هلئ واخلئ ! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونه اخیستي وو او هغه یې موټر ته خېژول، پرې غږ وکړ: ((هئ، کوبایه ! په ما دې ولې قیمت خرڅ کړل؟))
-تا خو هغه نه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنګروکي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شا نه پر اوږه لاس کېښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما، چې نه دي نو ستا دي !؟))
خو همدا، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او د هغوی پر قوماندان یې سترګې ولګېدې، ژبه یې ونښته: ((هو...ه ...و... ه... و ... ص.. ص..صا...صاحب، دا .... دا مې خپل دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوټان او غوړ کاکل دا کار و بار کوې؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه و لیدلی.

ـ قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې ...دي، له مجبوریته یې... خرڅوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.

ـزما خو باور نه راځي.

ـ صاحب! با...با... باور وکړئ، درواغ ...نه وایم، همدا پرون.. تره مې له کلي ...راته ...رالېږلي دي.

د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واړاوه او ویې ویل: ((هر چا، چې پسونه اخیستي، بیرته دې یې راوګرځوي، زما په ګمان دا د غلا مال دی. مونږ په همدې شک په چپه لار راغلو، چې حال معلوم کړو.))

***

پولیسو، غلام له ځان سره حوزې ته بوته. ماسپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې څاه نه د یو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي څراغ ولګاوه او ورور ورو تاکاوۍ ته ښکته شو. ټول شیان ګډوډ او یو پربل پراته وو. له وره سره نږدې یې سترګې پر یوه غټ کتاب ولګېدې؛ راوایې خیست، ګردونه یې ترې وڅنډل او ښه شېبه یې ورته په ځیر ځیر وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې یم، ما خو نه غوښتل، چې دا سې دې ګردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همدا سې په زړه کې پاتې شي...))
کتاب یې خپلې سینې ته راجوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. هغه شېبه یې ور په زړه شوه، چې دوه درې کاله مخکې یې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولګي کې درس وایه او ډېر ځله به ټولګیوال ترې راتاو وو او ترې پوښتنې کولې.
سرور له خپل ځان سره لګیا شو: ((اوس او به له ورخه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپیدا کړه، هسې نه چې وخت در نه تېر شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب یې ېېرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا دېخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تاکاوي په بر ګوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترګو شول.
موسک شو، لاس یې وروړاندې کړ، په ډېر کراو یې مارتول راوویست او له ځانه سره یې وویل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه یم ملامت. د هغه خوله باید نوره وربنده کړم، نوره نو حوصله نه ده راپاتې...))
سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته وخوځېد. د وره ترڅنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. ښه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکتر کېدې، تا خو د نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوې؟ ها ووایه دا څه وشول، ها ووایه، ووایه؟))
پر سترګو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه ! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی که لږ په زړه سخت دی. نه، نه ! دا کار نه کوم.))
هغه څه شېبه غلی ناست و او پر مارتول یې سترګې ګنډلې وې. په هماغه چورتي حالت کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((څه ! ! ! لږ په زړه سخت دی !؟ نه، نه ! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا ؛ نه یې پرېږدم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره رپندی شو، ودرېد؛ خو د وجود د ډېرې رپېدا له کبله یې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بېرته کېناست. رنګ یې سور شو، سترګې یې سرې وا وښتې او له دې سره په ګډوډو لګیا شو: ((نه، نه! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور یې را ته د رست عمر په سره تبې کېنولې وه او پر دود وهلي چای یې یوه ورځ او شپه نهره ساتلې وه.))

سرور ته وریاد شول، چې پلار یې د هغه مورپر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ویلي وو نور دې کور ته چرسیان او قماربازان نه راولي، سرور ته په یاد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مورکې تر ماښامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وبښه. ما خو دا ګڼل، چې ستا زګېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبر وم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته ببولې وې. اخ، مورجانې! ما وبښه، ما وبښه.))

سرور په راوتلو سترګو لومړی مخامخ دېوال او بیا یې تر خپل څنګ ایښې مارتول ته وکتل. پر مارتول یې لاس راکش کړ: ((ښه یې ویلې: سزای قروت آب ګرم... څه! دا څه وایې، پام چې داسې ونه کړې... ښه به شي... څنګه به ښه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرګه پس به اصلاح کېده او ځوانه جانه خور به مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بیا به هسې سر په سارا کېده نه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور په ژړا شو ، خپل وښېتان یې کلک په لاسونو کې ونیول او پرله پسې یې اسویلي وکښل: ((اخ خورجانې ! ته چېرته یې ، ته خبره یې ، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او تر ننه یې درک نه شته ، اوس ما هم کور پرې ایښی او دوې وړې خویندې مو درانه درانه کارونه کوي ، پلار ټوله ورځ بې غمه ویده وي. هغه یو دکان یې ، چې و هغه یې هم په قمار کې بایللی.))

سرور خپل غاښونه وچیچل او بیا له ځانه سره بوخت شو: ((خورې ! ته پوهېږې ، چې همدا نن ، دا نن ، چې جمعه ده ، هغه بېغمه په خوب ویده دی او زموږ وړې موسکا او رویا د سړک په سر خلکو ته سپېلني دودوي. کله ، چې زه له هغه ځایه تېرېدم ، هغوی مې مخې ته ودرېدې ، ویل یې ، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولې او په وهلو ډبولو یې بې سبناري سړک ته ایستلې دي. خورې ته چېرته یې ، زما خبرې اورې؟))

سرور خپلې اوښکې پاکې کړې ، مارتول یې راواخیست او راولاړ شو. له تاکاوۍ نه په وتو بیا په سوچ کې لاړ: ((نه ، نه ! داسې مه کوه ؛ هرڅه ، چې وي وړې ورسره خوندي دي. څه؟ وړې ورسره خوندي دي ، د څه خوندي دي ، هره شېبه وهل ټکول ، اوښکې او وینې ، نه ، نه ! نه یې پرېږدم... نه داسې مه کوه ، بې رحمه کېږه مه ، ولې به بې رحمه نه شم ، ولې به داسې نه کوم ، که نه ، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور ورېږدېد: ((موسکا جانې ! پلار ځه درته ویلي وو، چې که پرونۍ د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه ! زه یې نه پرېږدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))

هغه کرار کرار دروازې ته نږدې شو. دروازې ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر ځمکه خوشې کړ، ور یې ببرته کړ، چې ووځي خو ژر ببرته پښه نیولی شو: ((نه خورکیو ! مه وېرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))

سرور خپل سر کلک ونیو: ((اوخو ما مه مجبوروئ که نه ! دومره ترې وېرېږئ، نه، نه ! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېږدم، چې تاسې وځوروي، ومې ویل که نه ما مه مجبوروئ، چې ختم یې کړم، نه نه ! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. ځه ! دا مې ځه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو ځو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وړه وربره یې، چې ډېر ژړل پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه ! نه یې پرېږدم.))

سرور په بېړه ځمکې ته ټیټ شو، مارتول یې راواخیست او په بېړه له تاکاوۍ نه بهر شو.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازیګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خو بیا چا پیسې رانه کړې. پلار به مو بیا ووهي. راځه، چې بېرته لاړې شو. پیسې پیدا کړو.))
موسکا ، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار جانه ! چا ووژلې؟))
۱۳۸۲/۷/۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایثار

همدا چې نثار له خپل مور او پلار نه جلا شو ، په بېړه یې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. یو ټکسي موټر ته یې لاس ونیو او ډرېور ته یې وویل: ((د نوي ښار پارک))
ډرېور په حیرانتیا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکارې))
نثار پرې وربرګ شو: ((مطلب؟))
ـ ته چې ولاړ یې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
ـ اوه ! ښښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې ګنې له خپل کور نه راوتلی یم.
د ربیم مکروریان ته مې بوځه.
موټر د وزیر اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک ته رسېدلی و ، چې نثار ډرېور ته وویل: ((که نه خپه کېږې بېرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرېور موټر وګرځاوه او نثار یې په همهغه ځای کې ښکته کړ ، چې څو شېبې مخکې یې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو څو ګامه لا مخته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و تللی، چې پښه نیولی شو او په بېړه بېرته په شا راغی، په تګ تګ کې یې خپلو جېبونو ته لاس کړ او تر څو موټر ته رسېده یو پنځه سوه ګون یې د خپلې کرتۍ له ښي بغل جېبه راوویست. همدا چې هغه یې ډرېور ته ورکړ، په چټکو ګامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرېور پرې غږ وکړ: ((ورو ره ! یو شېبه.))

نثار ودرېد: ((څه وایې؟ بیا خو مې څه سهوه نه ده کړې.))

ډرېور څه پیسې ورته ونیولې: ((هه ! ماتې پیسې دې واخله.))

نثار خپلې پیسې واخیستې، سر یې وخوراوه، یوه ترخه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تګ تګ کې له ځان سره لګیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنګېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې یم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم))

څو شېبې یې پارک ګز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راماتېدې او چې لږ ستړی شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو ګوښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انګازې وکړې: ((زوی جانه ! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))

له دې خبرو سره د ناهېدې ژړغونی غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې ! تا خو تر دا نن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوئ، اخر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې ! پاکه یې درته وایم زه بغیر له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.))
د نثار په شونډو یوه موسکا خوره شوه: ((ناهید جانې ! چې ته زما په مینه ولاړه یې نو زه ولې زړه وخورم.))
خو د موسکا دا څپه یې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه یې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حیا ! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوې، تراوسه خو مې څه درته نه ویل، وروسته له دې به درسره وګورم، که بیا مې دا خلک دلته ولیدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وګوره او مور. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله ښځه لري. شتمن دی شتمن.))
د مبایل زنګ یې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبایل د صفحې پر مخ د ناهیدې عکس ښکاره شو. په بېړه یې موبایل غوږ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ یې وویل: ((ها ، وایه، ناهید جانې، ما هم همدا اوس غوښتل در ته زنګ ووهم،... څه مور جانې ته یې، ناهیده چېرې؟... مورجانې ! زه ناهیده نه شم هېرولی،... څه هغه یې ووهله، کوټه کې یې بنده کړې، تا هیڅ و نه کړ؟ ...څه ته یې هم ووهلې... څه ...نه...نه ! ته موبایل ناهېدې ته وبسه، زه نه غواړم، چې ناهیده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبایل یوسه.))
ډېره شېبه وروسته نثار په مبایل کې په خبرو لګیا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوې، زما پخاطر، پخپلې مینې دې قسم، خیر دی پلار به دې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسه و، ګوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... څه پلار دې راغی. بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه راولاړ او د ناهېدې دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوڅې ته چې ورننوت، له لرې نه یې ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه لروبر کېږي.
لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته وخوځېد. د کوڅې تر نیمایي نه و رسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی ورور یې مخته ودرېد: ((کاکا، کاکا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))
ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په خوا رهي شو. دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ وکړ: ((کاکا! خور مې هم ویل، چې را نه شې.))
نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))
-هو!
نثار بېرته وګرځېد او په تګ تګ کې یې خپل جېبونه وپلټل او له ځانه سره یې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خو ما هلته ګوزار کړ.))
له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې ته په رسېدو د خپل موبایل زنګ یې تر غوږ شو. تر څو یې ځان رساوه، زنګ قطع شو. موبایل یې را پورته کړ او څو ځلې یې د ناهېدې نومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایل کړه، خو رخ نه شو. همهغلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم ! چاره څه ده، نور خو زه لېونی کېږم...))
د موبایل زنګ او چت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جانه ! نه، نه خیر و خبریت دی. همدلته نږدې یم. دا دی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
تېر ماښام د نثار موبایل ته زنګ راغی تر څو هغه له ځایه پاڅېده مور یې ټلفون، چې د الماري پر سر ایښی و راجګ کړ او په خندا یې وویل: ((ناهیده ده))
د ناهېدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنګ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. مور یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهېدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم، ما ناهیده نه ده وژلې.))
د شپې نا وخته یې سترګې سره ورغلې: ((نثار جانه ! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

***

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.
۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وینو سور ګل

هوسۍ نن ډېره سترې ښکارېده، سم کار یې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیګره ایله نیم پنډ اغزي یې راټول کړي وو، زړه نازړه یې په لور باندې اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به یې، چې راوویست لس، پنځه لس دقیقې به یې دمه جوړوله.
لمر په غرغړو و، چې دې خپل پنډ وتاړه او هغه یې سپک راپورته کړ، یو دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې پنډ یې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((نه، نه! دا خو ډېر کم دي، ورینداره به بیا راته غوسه کېږي.))
پنډ یې بېرته خلاص کړ او په ډېره ډېره د اغزو په راویستلو لګیا شوه. د اغزو د یوه غټ بوټي په راویستلو یې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه یې په وینو سره شول. خپل لاسونه یې په خپله لمن پاک کړل، خو دم شېبه کې د لاسونو له ډېر سوختنه په ژړا شوه. ښه شیبه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې غلې وژړل او وار له واره يې خپل په وينو ككړو لاسونو ته كتل. په همدې كې يې د څادر د پېڅكې غوټې ته نظر شو، هغه يې په موټي كې كلكه ونيوه او تر څه سوچ وروسته يې وويل: ((نه، نه ! دا مې هسې وپيرل، خير دی هرڅه چې كېږي، كېږي به، قسمت به مو همدا سې وي. نه، نه ! دا سې نه كوم... ښه كار نه دی، مور به مې چاته پرېږدم.))
غوښتل يې غوټه پرانيزي خو ژر پښېمانه شوه: ((نه، نه ! نه يې خطا كوم. يوه ورځ به مې په كار راشي.))
په همدې سوچونو كې يې هغه شپې ورياد ې شوې، چې ورور يې د ورينداري په خبره څو ځلې پزه او خوله ورته وينې وينې كړې وې. كله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو يې خوا سړه نه شوه، په شپو شپو يې نهره ساتله او په يوه تياره كوټه كې به يې بندوله. هغې ته ور ياد شول، چې مياشت دمخه جبار د پښو په تلو داسې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بيا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شوای تلی. د دې شيبو په يادېدو سره يې په يوې ترخې موسكا غوټه لا نوره پسې كلكه كړه. په وروستي ځل يې، چې بيا خپلو لاسونو ته وكتل او هغه يې خپلو سترګو نږدې ونيول، له ځانه سره يې وويل: ((پلاره تا همدې ورځې ته يوازې پرېښودمه، تا خو ويل، چې ما به لكه ګل داسې ساتې، راځه خپل ګل وګوره، په وينو سور ګل.))
هوسۍ په ژړا سر شوه: ((پلاره ! زه هره شپه په ژړا ويده كېږم، څوك نشته، چې دلاسا مې كړي، اوس مې مور هم په ما منت كوي. دا خير ؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کاشکې یې، چې له مکتبه نه ویستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))
هوسۍ خپل سر په خپلو زنګنو کېښود او له لږې شیبې چوپتیا وروسته، لکه چې څه ور یاد شوي وي، بیا له ځانه سره لګیا شوه: ((نه دا مې څه وویل! مورکۍ مې نه ده ملامته، هغه رښتیا وایي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))
له دې خبرو سره هوسۍ لور ته لاس کړ، په بېړه له ځایه پاڅېده او د اغزو په راټولولو بوخته شوه. په دم شیبه کې یې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله یې تر یو پنډ زیات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.
پنډ یې ډېر درونډ و او دا یې ترلاندې کړه وړه روانه وه، خو ډېره خوشاله وه، چې نن یې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به یې په لاره کې دوه درې وارې دمه کوله، خو نن یې بې له دمې کور ته ځان ورساوه.
دروازې ته په نږدې کېدو سره یې په زړه کې ګورې ماتې کړې: ((وربنداره به مې د پنډ په لیدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))
هوسۍ دروازه پرانستله. په ډېر زور یې پنډ خطا کړ او خپلې وربندارې ته یې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای یې څښه، وویل: ((وربنداري! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره یې ستړې کړې یم. لږ خوږ چای راکړه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سوپي ته وخته او غوښتل يې د خپلې ورينداري ترڅنګ پر توشکه کيني، چې هغې پرې برچ وهل: ((کم بختې ! لاندې کېنه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککړه يې.))
هوسۍ غلې غلې له توشکې راښويه شوه او په عذر يې وويل: ((خير دی ورينداري لږ خوږ چای، ډېره ستړې يم.))
ورينداره يې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه يې وويل: ((دا ده د خان زاده لور، دوه بوټي اغزي يې نه دي راوړي او خوږ چای غواړي.))
د ورينداري په دې خبرې، په لوړ غږ يې وويل: ((خوله دې نيسه ! په پلار به مې نه لګېږې، هرڅه چې وايې ما ته وايه.))
ورينداره يې له ځايه پاڅېده، دا يې له لاسه ونيوه او له ځانه سره يې راجګه کړه: ((ځه، ځه ! غوجله پاکه کړه، مور دې هسې بلا وهلې، ناروغي بانه کوي، يو ديګ پخولو باندې ساعتونه تېروي.))
هوسۍ ته غوسه ورغله او په دومره زور يې خپل لاس راکش کړ، چې که ورينداره يې ځان نه وای راټينګ کړی، له سوپې لاندې رالوېده.
- مرداري، بدسترګې، چې ورور بدمخی دې راشي زه به ستاسې چاره پرې وکړم، نوره مو يوه شيبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی په شورماشور د هوسۍ مور، چې سر یې په دستمال تړلی و، په ډېره خوارۍ، چې نږدې وه راولوېږي، له کوټې راووته: ((څه خبره ده؟ څه شوي؟ شور مه کوئ.))
هوسۍ د هغې په خوا ورمنډه کړه او په غېږ کې یې ونیوه. خو مخکې له دې، چې هوسۍ څه ووایي، ورینداره یې وغړمبیده: ((بد سترګې دې له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بدبختنه خاني کوي، رانه چای غواړي.))
مور هوسۍ په مخ مخ په څپېړو ووهله: ((بدبختې... هه... هه خپل...هه...هه حد نه پېژني... که بیا دې... داسې وکړل... هه...هه پخپلو... هه...لاسو دې... له...دنیا... تې... ره...ومه.))
د مور په دې خبرو هوسۍ په منډه کوټې ته ننوته او تر ماسخوتنه پورې یې مور خپلې نږور ته زارۍ کولې، چې خاوند ته څه ونه وایي.
ماسختن همدا، چې د هوسۍ ورور راغی، ښځې یې په ژړا وویل: ((جباره څو ځلې مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته که نه، نن دې خور د ګور مېلمنه کړې وم.))
جبار بد خپلې مور ته وکتل او بیا یې چیغې کړې: ((هوسۍ چېرې یې، والله که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترګې، اوس دومره شوې، چې پخپلې ورینداره لاس اوچتوې.))
جبار په منډه هغې کوټې ته ورمنډه کړه، چې هوسۍ په کې ویده وه. همدا چې کوټې ته ننووت، مور یې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !... خیر... دی. کم... هه... هه... عقله ده، کار مه... پرې لره، ما ...ډېره ووهله، خیر دی... زه به یې... وپوهومه، خیر...))

جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې، تراوسه به دې ملا کړې وه، نور نه کېږي، اوس به زه د اسې سبق ورکړم، چې بیا خپلې وریندار ته بر هم ونه ګوري.))

جبار خپله مور ټېل وهله، هوسۍ یې له وېښتو راونیوله او له ځایه یې راجګه کړه خو، چې کتل یې په هوسۍ کې دمه نه وه او له خولې یې ځګونه روان وو.

۱۳۷۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرطان کیسه

واده ته د یوې اوونۍ په پاتې کېدو زیبا ورځ په ورځ خپله تازه ګي له لاسه ورکوله. له واده نه یوه ورځ مخکې هغه سخته ناروغه شوه او کورنۍ یې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون ته په رسېدو ، بې هوښه شوه. ماښام مهال و ، چې یو څه په خود شوه، اخوا دېخوا ته یې اوتر اوتر وکتل، همدا چې پر خپل نامزاد یې سترګې ولګېدې، غریو جنه شوه، په بېړه یې سترګې بلې خوا ته واړولې او په دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکتر، چې دا شېبه د هغې د خپلوانو تر منځ ولاړ و ، د هغې خپلوانو ته وویل، چې زېبا له خپلې مور سره یوازې پرېږدي. له روغتون څخه د زیبا د خپلوانو په وتو سره، ډاکتر هغې ته څه درمل ورکړل او له کوټې نه په وتو وتو کې یې د هغې مور ته وویل: ((درمل کرار کرار پرې خوب راولي، چې وارخطا نه شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته زېبا، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه ګڼلې، اخر څوک همداسې کوي؟))

د هغې مور وارخطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لورې! دا ته څه وایې، ما څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))

-څه؟ ته لا خپله پړه هم نه منې، ما داسې نه ګڼلې.))

مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي ښکل کړه: ((لور جانې دا ته څه وایې؟ کومه پړه؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لورې دا ته څه وایې؟))

- نه! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې شوې، تا خو زما سترګو کې اوښکې نه شوی نه لیدای، دا اوس څنګه زما د اوښکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.

-لور جانې! د خدای خاطر وکه، ووایه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛ ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وایې؟

-ښه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اوربدلي لرې لرې ګرځې.

-لورجانې! دا څه وایې، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم! هر څه چې وایې منم، خو د مرګ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرګ سره خو به زه هم مړه شم، بې له تا نه نور موږ څوک لرو، ما خو د ځان پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېړه ته هم نه ورکولې، د نصیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور یو دم غلې شوه او ژر یې و پوښتل: ((څه دې وې، چا ته دې وې، دا څه دې وو، څوک ښیې، وئ خدایه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وایي؟))

- چا ته وایم، خو تا ته وایم ډېر بې غوره یې، ته هم ځان ته مئین وایې، ته هم وایې، چې عاشق یمه، مینه او عاشقي همداسې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هیڅ هم نشته، ښه شوه، چې ژر مې و پېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلې.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. د هغې له ژړا سره ډاکتر خونې ته راننوت: ((سویلۍ ترور! خیر دې وي ولې ژاړې؟))

سویلۍ په ژړا زېبا ته ګوته ونیوله: ((غوږ شه، چې دا زما بد بخته څه نه وایي.))

ډاکتر زېبا ته ورنږدې شو، زېبا هغسې لګیا وه: ((شابه ډېر د وخته راغلې!!!... کاشکې سبا راغلی وې... خیر مینه درسره لرم، که نه ته خو د ښنلو نه یې... څه! ناروغ یې... څه دربانده شوي؟ سرطان یې... نه، نه! ته دروغ وایې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور یې بې خوده شوه. ډاکتر په بله خونه کې د هغې د بستري کولو بند وبست وکړ. کله چې په هوښ راغله، ډاکتر ورته وویل: ((تروري! ولې څه کیسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کیسه وکړم، څومره به وخاندي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زمونږ د عزت خبره ده، تا نه اورېدل، چې هغې څه نه ویل، که داسې وشي مونږ خو به له شرمه مړه شوو.))
ډاکتر وخندل: ((تروريې ! ته مې، چې دلته بستر کړې، زيبا راويښه شوه، ستا کيسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم يې په کټ کټ خندل، خو خدای دې خير پېښوي.))
د ډاکتر له دې خبرې سره د زېبا مور نېغه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وويل؟ خدای دې خير پېښوي، ولې !؟))
ډاکتر په خندا شو: ((هيڅ نه، غوښتل مې يو څه، و مې ويل بل څه.))
ډاکتر ته لکه، چې څه ورپه ياد شوي وي؛ تر لنډې چوپتيا وروسته يې وويل: ((هو ربښتيا ! ستاسې لور کيسې ليکي، هغه دا څه موده پر يوې کيسې کار کوي. د هغې کيسې موضوع همداسې يو څه ده. ستاسې لور نام خدا ډېره ښه ليکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو ګوره خاوند ته يې ووايه، چې زده کړو ته يې پرېږدي.))
ډاکتر تر څه چوپتيا وروسته وويل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کيسې کار کاوه.))
د زېبا مور يو څه چورتي غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته يې وويل: ((دا سهي ! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خير ...))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معاینـاتو کې یې یـو څه د سرطان خطر...))

د زېبا مور یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغې له کړیکې څه شېبه وروسته زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکتـر پـه لیـدو یـې وویل: ((ډاکتر صاحب ! ډاکتر صاحب ! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه د سرطان کیسه.))

۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ دوکه

شيبا يو ساعت مخکې ډېره خوشاله له ښوونځي ووته. خپل ساعت ته يې وکتل او بيا په چټکو ګامونو په لاره پلې شوه. خوشالي يې شېبه په شېبه زياتېدله او لا نور يې هم خپل ګامونه ګړندي کول. تر يو ځايه پورې، چې راورسېده، له ځانه سره يې وويل: ((زه هم عجيبه لېونۍ يم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان ستړی کوم.))
هغې شا ته وکتل او بيا ځای پرځای د سړک پرغاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونيسي، خو دم شېبه خيالولې شوه: ((نه ! ولې بېړه وکړم، پرېږده، چې لږ وځورېږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ اوس يو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))
په همدې سوچونو کې بيا پلې وخوځېده.
هغې ايله يو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبايل کې خبرې کړې وې او ترې غوښتې وو، چې مازيګر وزير اکبرخان پارک ته ځان ورسوي، شيبا له هغه سره په موبايل کې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو وروسته په بیړه له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تګ تګ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))

خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لګیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای.))

له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبا په نښه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پریشانه شوه، اوتر اوتر یې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې ترڅنګ بریک ونیو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه.))

غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډربور نه حیا ورغله. موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترماښامه په ښار کې هاخوا دیخوا تاو راتاو شو. تېر ماښام موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکښته شول، حامدور ته وویل: ((دا زموږ کور دی، څه چې د ننه لاړ شو.))

شیبا ، چې د ماښام خړې وار خطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جانه ! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))

حامد په کټ کټ وخندل: ((لېونۍ ! څه دې وویل خپل کور ته !؟ دا کور لکه، چې درته پردی ښکاري، اصلي کور خو دې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))

د حامد له دې خبرې سره شیبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، د ننه په کور کې چو په چوپتیا وه. اندېښمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې موراو خویندې دې ویډې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟))

حامد په کړس کړس وخندل: ((لیونۍ ! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خو مې راوغوښتې، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو ، یاد بږي دې، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې وربندارې له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وېره به هم نه درځي.))

شیبا موسکۍ شوه او له حامد سره یوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شیبا نه لاسونه تاو کړل او څو شیبې وروسته یې شیبا ته وویل: ((څنګه ده ما درته نه ویل، چې له چا به ویره هم نه درځي، څنګه بې پروا مې غېږې ته راغلې. هغه شپه دې یاد ېږي، چې ورېندارې دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته یې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته یې ولوېږې.))

دوی لا په همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکیده او حامد بهر ووت. څو شیبې وروسته له خپلو څو تنو ملګرو سره د مېلمنو کوټې ته ننووت. کله چې بېرته راغی، شیبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))

حامد بیا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملګري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی وخوري.))

شیبا په ډېره مینه دیګ وکړ. کله چې خواړه تیار شول، حامد شیبا ته وویل: ((دا زما ډېر خواږه ملګري دي، دا سې ملګري، چې تر ورونو هم ډېر راته ګران دي، هغوی غواړي تا وګوري راځه، چې ورشو.))

شیبا بې له دې، چې څه ووایي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او تر روغبړ وروسته یې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه یو تن پرې غږ وکړ:((تا سې هم له موږ سره ډوډۍ وخورئ، خوشاله به شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو شیبا له کوټې ووته. څو شیبې وروسته حامد ورپسې راووت او ورته یې وویل: ((ملګري مې ډېر ټینګار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه یوازې کینې.))
د حامد په ټینګار، شیبا د مېلمنو کوټې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناسته. همدا چې څو مړۍ وروسته یې یو ګیلاس اوبه وڅښلې، په څو شیبو کې سر پرې وګرځېد او بیا ترسهاره په ځان پوهه نه شوه. سهار یې، چې کله په اوښلنو سترګو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وویل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن بېرته روان یم، بیا چې راغلم خبر درکوم، خو حیران یم، چې په کور کې به څه بانه کوې.))
حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وویل: ((تا سره په مینه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنګه شي، ستا دوکه؟))
حامد هغې ته یوه درنه څپېړه ورکړه او بیا یې وویل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))
شیبا په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازېګر مهال خپل کور ته ورسیدله. په کور کې ډېره ګڼه ګوڼه وه، خپل خپلوان یې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور یې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې! ته چېرته وې، زمونږ خو دې زړونه بوټ وویستل.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د نږور کره ومه))
همدا چې هغې دا خبره وکړه ، د خاله زوی او ښځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وڅرخېد ، پړمخې پر ځمکه پرېوته او خپله وروستۍ دوکه یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغېز

د لیني موټرو تم ځای ته نږدې ضمیر بیا پښه نیولی شو او لمید ته یې، چې چټک چټک پر لاره روان و ؛ وویل: ((زړه راتـه وایـي، چې سم کار مو نه دی کړی، راځه بېرته وګرځو.))

لمید پرې په غوسه شو: ((عجب ! بېرتـه وګرځـو، زړه چې دې نـه و، لـه اوله به دې ویلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بیرته ګرځېدل مو ګټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))

ضمیر زړه نا زړه په لمیـد پسـې روان شـو. مـوټر تـه، چـې پـورتـه کېدل، ضمیر بیا لمید ته وویل: ((که ته و برېږې، ټوله ملامتي به زه و منم.))

لمید هغه تر مټه ونیو او په زوره یې په ځان پسې موټر تـه وخېـژاوه. تـر سروبي پورې ضمیر غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بیا پـه خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خو دې تـه حیـران یـم، چـې هلتـه بـه څه کوو. چېرته بـه ځـو، د چا کـره بـه ځـو، هلتـه خـو زمـوږ کـوم شـناخته هـم نشته، څه به کوو؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمید په خندا شو: ((عجب ساده یې، شناخته باندې څه کوې؟ رنګ یې ورک که، څه ته وتلي یو، چې بیا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېږه.))
سرخکانو ته نږدې موټر وران شو. له موټر نه په ښکته کېدو ضمیر، لمید ته مخ واړاوه خو مخکې له دې، چې دی څه ووايي، لمید ورته په غوسه وویل: ((چوپ! نور، چې څه و نه وایې، پخپلو پوده خبرو دې زما ماغزه وخوړل))
د موټر جوړول ډېر وخت ونیو، د ماښام خړه په لګېدو وه، چې کلینر ورغږ کړل: ((راځئ! چې ځو پخیر، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ایله ماسختن ښار ته ورسېږو.))
موټر ته د روانېدو پر وخت ضمیر کرار کرار په ژړا شو. لمید هغه تر لاسه ونیو او په خندا یې وویل: ((ا ها! دا دی نارینه! څه وړوکی خو نه یې، دولس کلن هلک یې، پلار مې، چې کیسې کولې، یې، نهه کلن و، چې په روزي پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر یې، بې غیرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))
دواړه د موټر جنګلې ته وختل. جنګلې ته په ختلو ضمیر بیا په ژړا شو. لمید د هغه پر ولې لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي یو، شرم دی، چې بېرته وګرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وخاندي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضمیر په ژړا ژړا کې ورته وویل: ((زه اوس د ډېرته تګ په غم کې نه یم، خو وېرېږم.))
ـ له څه شي وېرېږې؟
ـ که کاروبار پیدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟
ـ ما دومره بې غیرته نه ګڼلې، کاشکې ته مې هیڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پیدا کوې.
له دې خبرو سره لمید ضمیر ته پر مخ څپېړه ورکړه: ((که دا ځل دې بیا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شې، بې غیرته.))
ضمیر ته د لمید خبرو او څپېړې غوسه ور وسته او په لوړ غږ یې وویل: ((پام، چې بیا دا چټې خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وایم تا فکر وکړ، چې زور به دې نه لرم. دا سې نه ده که بیا دې غوسه راوسته، دا سې دې خمبېره کړم، چې پخپله ووایې شاباس.))
د ضمیر دې خبرو لمید خوشاله کړ: ((افرین شاباس! اوس پوه شوم، چې نارینه یې ماشوم نه یې، اوس مې باور وکړ، چې بیګانۍ فلم در باندې تاثیر کړی.))
لمید څو شېبې څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((فلم کې دې و نه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک څنګه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته یې کاروبار شروع کړ، پیسه داره شو او بیا یې یوې جلۍ سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا ولیدل چې وړوکوالي کې څنګه خوار و عین لکه ما او تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوندې، اخر ځومره غټ او باډي بلدر شو ، هیڅ یې هم زور نه لاره.
اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې ښښنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو ، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو ، له چا نه څه کم یو.))
ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لاړ، فکر یې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی.
هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو ، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ ! راځئ، ښکته شئ ! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه راښکته شئ.))
ضمیر او لمید له موټر نه راښکته شول، خو دېته په چورت کې وو ، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جګه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

***

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پر مهال پاکستاني پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره تاڼې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوځي، چې شور یې جوړ کړ او په ژړا شول. پولیسو پرې وار ګوزار وکړ او هغوی یې په ځان پسې کشول، چې یو تن د نورو خلکو له منځه رامخکې شو او هغه دواړه یې په دې نامه، چې خوریونه یې دي له پولیسو راخوشې کړل.

دواړه یو ګوښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. تر څو شېبې ژړا وروسته لمید وویل: ((ضمیره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وایې، چې کور ته لاړ شو؟))

ضمیر وویل: ((زما ویل څه فایده کوي، ته یې نه منې.))

لمید په ژړا وویل: ((ته وو ایه که ما ونه منل په مخ مې په څپېړه ووهه، فقط غواړم، چې ته وو ایې او ستا په خبره بېرته وګرځو))

- ولې زما په خبره؟

- په دې، چې که بیا په بېرته ګرځېدو پښېمانه شوم نو وبه وایم، چې د ضمیر په خبرو راګرځېدلی یم، نه پخپله خوښه.

۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمني

تیاره ماښام هغه ستړې ستومانه په بېړه زمور کلا ته راننوته، د کلا دروازه یې په ځان پسې وتړله او دروازې ته تکیه شوه. دا چې اوله کې چا و نه پېژندله ټول وارخطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا یخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه یې بنده بنده کېده. هغه مو راپورته کړه او کوټې ته مو راوستله. د څراغ په رڼاکې مې مور وویل: ((اوه ! دا خو د ګل میر اکا لور ګل ځانګه ده، همدا نن یې نکاح وه.))

مور ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د پخوا یې کتل راکتل او یوه عجیبه وېره یې په سترګو کې ښکارېده.

د شپې مور مې له هغې سره په جلا کوټه کې ویده شوه. زه، پلار او خوېندې مې په بله کوټه کې ویده شوو. تر سهاره پورې مور ته هیڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې مور له هغې کوټې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته یې په زوره زوره ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار همدا ، چې د چای څښلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو ، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو موږ پرې پوه نه شوو.
پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((سمه ده، د خدای به همدا رضا وي.))
زما د پلار په خبرو ګل ځانګه لکه ګل وغوړېده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.
تر چای څښلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ: ((زویه ! بر کلي ته لاړ شه او دا ګل میر خان ته ورسوه، ښار ته هم ورشه، خپلو ورونو ته وو ایه، چې درې واړه کورته راشي.))
زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک راواخیست، په پاکولو یې بوخت شو.
ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیګر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و ، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې ګزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترګې مې پر خپلو ورونو ولګېدې، درې واړه د کلا په دریو برجونو کې په ځار بوخت وو. وو بېرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.
مور مې زما په لیدو په خوشالۍ زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تر اوسه چېرته وې؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ نیمه وروسته په کلي کې د ډزو اوازونه پورته شول، ښه شېبه ټوپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین ږیري زموږ کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې، زما که سر هم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه یم، خو چې کلیوال زما د مرګ تماشه غواړي دا به را ته ګرانه تمامه شي.))

نیمه شپه د کلا ور وټکېد، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره! د کلي سپین ږیري دي.))

پلار مې له برج نه راکښته شو او له سپین ږیرو سره حجرې ته لاړ. ما ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې واورم، چې څه وایي. په همدې خاطر د حجرې د کړکۍ تر څنګ ودرېدم. پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوئ، د دنیا پروا مې نشته، دا خو لا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه پنځوس کلن چرسي بوډا ته په نکاح شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میرک د نوم په اوربدو وبښتان مې زیږه شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او څو پلا یې ورسره شخړه هم راغلې.))

سهار ناوخته له خوبه پاڅېدم، هاخوا دېخوا مې وکتل، خو ګل څانګه مې تر سترګو نه شوه، مور ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه. هغې وویل: ((زویه ! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))

ما خپلې مور ته وکتل، هغې وویل: ((زویه ! هغه مو د خپل ما ما له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره موږ ګز وپل کوو.))

اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لا هم موږ له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سږ کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په څلورم برج کې پېرې کوم.

نن شپه په برج کې خوب رابانديږ زورور شو. خوب مې ولید ، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل څانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنکي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولتېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل څانګه پیدا کړې وي.

په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. څو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زوړ سړی هم ورسره حویلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانښوتل، په لوړ اواز یې غږ وکړ: ((هئ! زما بچو راځئ راکښته شئ. کیسه تمامه شوه.))
ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور وپلار دي، تر اوسه د میرک په بندیخانه کې وو. چرسي میرک پرون ماښام مړ شوی، خپلوان او کلیوالو یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

پنځم ځل، چې بیا د موبایل زنګ اوچت شو، هوسۍ هغه غوږ ته کړ:
((ګورئ! ازار مه راکوئ، په سهوه ستاسو نومره راڅخه دایره شوې وه. هیله ده، نور زنګ مه راوهئ!))
هغې په ډیره غوسه موبایل بند کړ او په الماری کې یې کېښود. له خپل دستکول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم.))
ګړۍ دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو دې زنګ نه و وهلی؟))
د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له الماری څخه یې موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیا وپوښتله: ((زنګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو ، چې مازیګر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))
مور یې دا خبره وکړه او له کوټې په وتو وه، چې زنګ راغی. هوسۍ هغه غوږ نه کړ، خو ژر یې ببړته بند کړ.
مور یې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و، پلار دې و؟))
هوسۍ وویل: ((نه ! پلار مې نه و ، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.))
درې میاشتې سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنګ او چت شو او هوسۍ به هر ځل له زنګ وهونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنګ و نه وهي. خو د درېیمې میاشتې په اخر کې، هوسۍ به پخپله دې ته انتظار وه، چې زنګ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه، چې د موبایل غږ او چت شو او هوسۍ په مینه مینه ورسره لګیا شوه: ((چېرې دې لیدلې یم؟ څه ...د مکتب په لاره !...تا څه لیدلې یم، زه خو څادري په سروم.. رښتیا وایې، زما نومره دې په سهوه دایره کړې وه... خو ګوره ! هر ساعت زنګ مه راوهه ! پلار مې کله کله په کور وي... نه ! ټلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي.. نه ! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر ګله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وګوري؟... څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وایې، خو په تلفون کې راته وو ایه... څه ! نه یې وایې... څه نو زه هم نه شم درتلی... نه، نه ! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))
سبا او بل سبا بیا زنګ راغی او هوسۍ بیا هم هماغه خبرې وکړې.
بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې وا ورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرګل ته زنګ وواهه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شوه.
هوسۍ چې چای وڅښه، ځادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور ټینګه په غېږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیګر زرګل او هوسۍ د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرګل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسۍ وارخطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرګل کلیوال او ملګری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرګل بېرته نه راګرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته ګوانښ کړی.))
هوسۍ خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته وو ایه. لانجه غټه شوه او د هلک خپلوانو د هغه د ښملو لپاره جرګې پیل کړې. جرګه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرګه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وبښي او خپله لور ورته ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جرګې په بل سبا اوازه خپره شوه، چې د هوسۍ پلار زرګل وژلی. بیا جرګې پیل شوې او جرګه د زرګل د خپلوانو په خوښه فیصله وکړه، چې یا دې هوسۍ ووژله شي او یا دې د زرګل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې ښځې هم لرلې. د هوسۍ پلار دا ومنله، چې هوسۍ د زرګل مشر ورور ته ورکړي.
چا دا خبره تر هوسۍ ورسوله. هوسۍ په بېړه له کوره ووتله او تر مازیګره یې ځان په یو لرې ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره ډېرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار و نه منله، چې دا دې ژوندۍ پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسۍ په ناهیلي زړه یو نا اشنا ملک ته روانه ده.
۱۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

له دري ورځو راهيسې د ګلداد فکر خراب و ، دم شپه کې به يې يو سخت ټکان وخوړ او په ځير به يې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخيست، ټکان به يې وخوړ، يو دم به له ځايه راپاڅېد ، ګراج ته به لاړ او تر ډېرې شېبې به يې خپل ټکسي موټر ته په ځير ځير کتل. نن هغه بيا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شېبه په شېبه يې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. څو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وګرځېد ، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په ګډو وډو سر شو: ((نه، نه ! دا موټر بايد خرڅ کړم، که نه په يو لوی رنځ به مې اخته کړي... نه، نه ! ولې به يې خرڅوم، که يې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب وکمال نه زده... نه، نه ! نه يې خرڅوم... که خرڅ يې نه کړم، په رنځ به اخته يم...نه، خرڅوم يې ...نه ! نه يې خرڅوم ...خرڅ ... نه... نه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرو سره د هغه له خولې یوه او چته کړیکه راوختــه: ((زه څه وکړم.. اوه خدایه څه وکړم، ته لار راوښیه.))
د هغه له دې کړیکې سره مېرمن یې په منډه ګراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((د اسد پلاره! څه دي، ولې دې چیغه وکړه.))
د ګلداد خان ته پام شو او ویې ویل: ((هیڅ هم نه دي، ته دلته څه کوې؟))
ـهیڅ، ستا چیغه مې واورېده. ما وې چې خیریت وي.
ګلداد موسک شو: ((ته هر څه ته ژر واخطا کېږې، خیر و خیریت دی.))
له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې وخوځېدل. کوټې ته په ننوتو سره ګلداد اوبه وغوښتل. تر څو یې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چپرکټ ته تکیه شو او بیا په سوچ کې لاړ، خو دا ځل د سوچونو لړۍ یې ژر وشلېده، مېرمنې یې اوبه راوړې. ده چې اوبه وڅښلې، مېرمنې یې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))
ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پریشان حالت وځوراوه، خوله یې جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر پښیمانه شو او تر شونډو لاندې یې ورو وویل: ((نه! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنګه مات کړم.))
له دې سره یو ځل بیا په سوچ کې ډوب او په ګډو وډو سر شو: ((که خرڅ یې کړم، زه به څه کوم، خرڅ خوراک به څنګه کړم. نه، نه! نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅوم... که خرڅ یې نه کړم، ټول عمر به عذاب ګالم، دا ښه ده، چې خرڅ یې کړم.))

ښځې یې، چې د هغه دا حالت ولید په ژړا شوه: ((اوه خدایه زما په سړي څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))

د هغې د ژړا د غږ په لوړېدو سره ده ټکان وخوړ، خو ژر په ځان کابو شو او په خندا یې و پوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))

- نور به څه چل وي؟ زما خو دې زړه اوبه کړ.

- ولې داسې وایې، ما څه کړي دي؟

- هیڅ

- نو بیا ولې ژاړې؟

- ستا دا حالت مې ځوروي.

- کوم حالت؟

- دا له ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شېبه په سوچ کې لاهو کېږې او ټکانونه خوري.

ګلداد په خندا شو: ((مین شوی به یم.))

- نه! باور مې نه راځي، کانې دې د مینانو نه دي. خبرې دې بل ور دي، و وایه څه کیسه ده؟

- ته باور مه کوه، خو زه رښتیا وایم، زه مین شوی یم.

- زوړ سړی یې دا خبرې درسره ښې نه ښکاري.

- تا ته به زوړ ښکارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه دا خبرې پربږده سپينه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونۍ !؟
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هيڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، ښځه يې په ژړا دالېز ته ووتله او په تګ تګ کې يې وويل: ((تر اوسه مې چا ته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس مجبوره يم، چې لالا مې راوغواړم.))
څو شېبې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا يې وويل: ((لکه چې زما په ټوکو خپه شوې، که څنګه؟))
ـ نه دا ټوکه نه ده، ته سهي حال نه وايې.
ګلداد له کوره ووت. تېر ماښام يې په يو تر پالي موټر کې له بازاره درې بوجۍ وريجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر ډوډۍ وروسته يې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وريجو او سودا باندې څه کوې؟))
ګلداد وخندل: ((خو ومې ويل که نه، چې مين شوی يم، د واده ترتيبات نيسم.))
د ګلداد دا خبره په لوښو او زامنو يې ښه ونه لګېده او يو يو له کوټې ووتل. ښځه يې هم له خپله ځايه پاڅېدله، خو ده له لاسه ونيوله: ((کېنه، کم عقلې ! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه کوم، ختم کوم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې په حیرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره یې کوې؟ ته خو کال بل کال په خپل پلار پسې ختم کوې. دا د څه شي ختم دی؟))
- ډېر مې مه ځوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضا یو ختم وکړم.
- نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور نه راځي.
- څه! دا څه وایې؟
- زه وېرېږمه. حتماً څه شته، خو ته یې پټوې. کاشکې مې لالا دلته وای او هغه مې راغوښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ور ته ویلی او موږ به هم درسره زړه نه خوړ.
ګلداد له کوټې ووت او مشر زوی ته یې غږ وکړ: ((راشد جانه! یو ځل ټول زما کوټې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه ولیکو.))
د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لونې او زامن یې کوټې راغلل او تر ناوخته پورې یې کارتونه ولیکل. د کارتونو تر لیکلو وروسته راشد په ټوکه کې وویل: ((پلار جانه! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې زه درنه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتیا هم خبره څه ده؟))
ګلداد موسک شو: ((زویه! غم مه کوه، دواړه به یو ځای واده کوو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې دوه درې ځلې ګلداد په خوب کې وویرېد، په دربیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید، وویرېد، چیغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه ښه نه کړ او تر سهاره ویښ پاتې شو.
د ختم تر ورځې، دوه درې ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وېرېږي؟
د ختم په ورځ کې د ګلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شېبه به وویرېد، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نو له خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو، چې ده یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل. ټولو هغه ټینګ ونیو، چې حال وو ایې، خو هغه هیڅ هم ونه ویل. ښځه یې یو ګوښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو وارې غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شېبې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لا لا ! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))
رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست او ترې وپوښتل: ((څه خبره ده، په تا څه شوي، ولې حال نه وایې؟))
ګلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوټې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده.
رشید خان د ګلداد ترڅنګ کېناست: ((ښه اوس خو نور ووتل، حال وو ایه څه کیسه ده؟))
ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو دم چورت مې خرابېږي.))
- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وایې.
- باور وکړه هیڅ هم نشته
- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پټه کړې، اوس یې هم مه پټوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پړ په کور کې پروت یې؟
- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې ځوروې.
- که حال ونه وایې، زما او ستا دې همدا اخیري دیدن وي.
ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوټې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((څنګه یې درته ووایم، هغه ما ته پر ایمان قسم راکړی، قسم خو نه شم ماتولی.))
د هغه له دې خبرې سره ښځه یې پرده څنډ وهله او په لړ لوړ غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم در کړی، زه در ته په خدای قسم درکوم، چې حال وو ایه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلداد غوني زيړې شوې، نېغ پر خپل ځای کېناست او څه ځنډ وروسته يې وويل: ((د خدای زور نه لرم، خدای مې دې د قسم پر ماتولو نه نيسي. کيسه داسې ده چې....
هغه غلی شو او له خپلې مېږمنې يې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې يو غړپ وڅښه، ويې ويل: ((يوه هفته مخکې، چې سهار له کوره ووتم. په ښار کې يو چا راته لاس ونيو او ويې ويل، چې که ټوله ورځ مې په ښار کې وګرځوې څومره غواړې. يو څه چنې مو ووهلې، اخر کې په دوه نيم زره افغانۍ راسره راضي شو او ټوله ورځ په ښار کې ښکته پورته وګرځېدو. ماښام همدا ، چې خړه په لګېدو شوه، هغه وويل، چې کمپنيو ته مې بوځه، ما هم ورساوه. چې ښکته شو او پيسې يې راکړې، ويې ويل: ((نېټه دې نه وه پوره.))
ما ورته وويل: ((هغه څنګه؟))
هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځير خلاص کړ.
دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بيا يې ورغبرګه کړه: ((څه ګورم هيڅ مې باور نه راته. هغه ځانمرګی و، هغه پر خپل ځان بمونه تړلي وو، د هغه په ليدو عقل مې له سره وخوت، وارخطا شوم. خو هغه تسلي راکړه: ((ولې وارخطا شوې، د وارخطايئ خبره نه ده، اوس خو بچ شوې.))
له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسويلی وکېښ او راته يې وويل: ((ته دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کاروان مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغی، که راغلی وای اوس به خلکو زما او ستا د غوښو ټوټې ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا ته به هم دا حال نه وایې.))

۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خوده خودي قتل

هوسی ـ په ډېرې خوارۍ او کړاو ځان د مېږه له منګولو خلاص کړ، پـه یوه منډه اشپز خانې ته ننوته او ور یې په ځان پسې کلپ کړ.
مېږه یې هم ورپسې منډه کړه، خو د اشـپز خانې ور یـې بېرتـه نـه کړای شو. بېرته کوټې ته راننوت،لاسونه یې سره ومروړل، وارخطا شـو، ژر یې خپلو لاسونو ته وکتل، په وینـو وو. ښـه ورتـه ځیـر شـو، د ښـي لاس منځۍ ګوته یې ژوبلـه وه. غاښـونه یـې سره کیکـاږل، لـه ډېـرې غوسـې ستمی ستمی شو: ((نه... نه ! روغـه... دې ... نـه ...پرېـږدم، واللّٰه کـه ...رانـه خلاصـه شـې، دا ... خـو ...مـې دې ... پـزه وینـه کـړه، چـې... ځـو ځایـه دې... سر... مـات... نـه کـړم ...پرېـږدم دې نـه، زمـا ګوتـه... زمـا ګوتـه ولـې ژوبلـه شي؟))
له دې خبرې سره په بېړه له کوټې ووت، په دالـېز کـې یـې ښـکته پـورتـه وکتل، داسې څـه پـه نظـر ورنغـی، چـې ور پـرې پرانـېزي. پـه ډېـر زور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشپز خانې وره ته اړم شو، خو چې څومره وس يې وکړ، ور خلاص نه شو، چيغه يې کړه: ((ور پرانيزه ! سپی !))

هوسۍ په ژړغوني انداز د وره له شا وويل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه ! نه يې پرانيزم.))

- په سمه در ته وايم، ور پرانيزه، که نه...

- که نه څه؟

- که نه، ما ته هم جبار وايي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بيا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې يې ياد ساتې.

تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه حوېلۍ ته ووت، خو لا د دالېز له وره نه و وتلی، چې هوسۍ ور پرانيست او خپله هم دالېز ته راووته. جبار پرې ورټوپ کړ، هغه يې پر ځمکه وغورځوله او بيا يې تر سوکانو او لغتو لاندې ونيوله. په دم شېبه کې د هوسۍ مخ په وينو سور شو او تر څو وړو وړو سلګو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې وکړې، بيا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وينو لړلي لاسونه يې پرېمينځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسۍ ته يې بد بد وکتل او په ډېر قهر يې بيا په ملا په لغته ووهله، خو هوسۍ نه وخوځېده او نه يې له خولې څه غږ وخوت. جبار کوټې ته ننوت، د الماری تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې يې راپورته کړې او له ځانه سره يې وويل: ((نه ! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېښې بند په بند جدا کوم، ما په څومره شوق دا اخیستی و، خارجي و، ډېر قیمت مې اخیستی و، تا په مفته کې مات کړ.))
هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سر یې وخوځاوه، راپاڅېد، الماری یې پرانیسته، یو بوتل او یو ګیلاس یې رااخیستل او تر نیمایي یې ګېلاس کې شراب واچول. یو دوه غړپه یې، چې ترې وکړل، له ګېلاس سره دالېز ته ووت او د هوسۍ تر څنګه نږدې کېناست. ګېلاس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واړاوه. هوسۍ سخت ټکان وخوړ او په اوچته کړیکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته پرېوته، اړخ په اړخ واوښته را واوښته او نالښت یې پیل کړ.
جبار راولاړ شو، هغه یې له لاسه ونیوه او په ځان پسې یې کش کړه، کوټې ته یې ننویسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنګ یې کېنوله او ورته یې وویل: ((دا ګورې، همدا سې چې بند په بند دې ماته نه کړم، پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې وردرد ولم. زه وځم چې څه سودا راوړم، څو راځم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیګ خراب را نه شي، و مې نه شرموې.))
جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي کې پرتې وې او هوسۍ بې حاله پر کړکۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونیوله، په ځان پسې یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله. هلته یې یو سطل اوبه پرې تویې کړې. اوبه یخې وې د هغې ساړه وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو يې پورته د خپل مېړه سترګو ته وکتل. وېره واخیستــه، یــو دم یــې پښتـو تــه پرېوتــه: ((مــا... وبښـه ! تــه چــې ...څــه وایــې... هغسـې کــوم... مـا پرېږده... چې ...کوټې ته... لاړه... شم، زما ... زما... يخ کېږي.))
جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسۍ ورپسې په خاپوړو روانــه شــوه او کــوټې تــه ننوتــه. جبــار د ترکــارۍ پلاســتیک د هغــې پــر مــخ وویشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تیاره کړه.))
هوسۍ په نیم خېزه حالت د ترکاریو پلاستیک راواخیست، چې اشپز خانې ته لاړه شي، خو و نه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ویې ویل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواړه تیار کړه.))
هوسۍ د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وګرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوښ شوه او د جبار غږ يې تر غوږ شـو: ((هـر څـه تيـار دي، تر څو تاسې يو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تيارېږي.))
د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسۍ په خاپوړو خاپوړو د وره پـر خـوا وخوځېده، خو لا وره ته نه وه نږدې شوې، چې جبار کـوټې تـه راننـوت: ((دا مکاره ګي دې پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چیغې دې پـه مېلمنـو واوروم.))
هوسۍ په ژړا شوه: ((په خدای که درواغ وایم، د ودرېدو نه یمـه، خیـر دی نور هر څه مې تیار کړي، فقط دا یوه ترکاري پـاتې، لـږې اوبـه پـرې تېرې کړه، که يې ما ته پرېږدې، ناوخته به شي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوسۍ دا خبره پر جبار ښه و نه لګېده، په ډېر غضب یې د ترکارۍ پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه یې وویشت او بیا یې هوسۍ تر لغتو لاندې ونیوه. د هوسۍ له چیغو سره، د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((څه کیسه ده، په موږ خو به په تنګ نه یاست؟))

جبار له شرمه هوسۍ پرېښوده او پخپله یې د ډوډۍ بند وبست وکړ.

جبار دوی ډوډۍ خوړله او پیکونه یې سره جنګول، چې د هوسۍ د نالېښت غږ ورو ورو اوچت شو. جبار راپاڅېد ، په منډه څنګ کوټې ته، چې هوسۍ په کې تاو راتاوېدله، ننوت: ((که دا ځل دې غږ اوچت شو ، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))

خو هوسۍ د خپل اختیار نه وه، نالېښت یې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل یې دومره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه یې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((جبار خانه ! راځه هغه پرېږده، خپل جواب ووایه، موږ ته لا جواب یې، هغه څه کوې.))

جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو میلمه تش بوتل هغه ته ونیو: ((ډېر نا خرابات یې، ته دا ځواني ګڼې، چې یو بوتل ته دې کېښولي یو ، که پوهېدو خپله به مو یو څه راوړي وو.))

جبار خپل لاسونه ومروړل: ((زه او ناخراباتي، مېلمه مې یې که سترې نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))

بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه ! په ګواښونو ځواني نه کېږي، ښه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار هغه ته مخ واړاوه: ((سرداره ! خوله په ځای خوځوه ! نه ناخرابات يم نه ناځوان، ما چې څه لوظ کړی و ، هغسې مې کړي وو ، خو...))
یو مېلمه یې په خبرو کې ورولوېد: ((خو څه؟))
ـ مازیګر زما او د ښځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل مات کړ ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې ګورئ، ټوټې یې اوس هم په هغه بله کوټه کې پرتې دي.))
ـنه نه ! ستا په خبره څنګه باور نه کوو ، د هغه اثبات خو ستا د ښځې چیغې هم کېدای شي.
له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جېب نه یو بوتل راوویست او په ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره راواخیست.))
سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره ! که نه نیم سوزه به پاتې وو.))
دوی بوتل نیمایي کړی و ، چې بیا د هوسۍ غږ اوچت شو: ((اخ خدایه مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))
د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان راباندې حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))
یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره ! څه وایې، څه چل دی، ولې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار وویل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتګ د مخه مې هم هڅه وکړه ورته ګرم کړي دي، ځان يې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تيار کړي، حتی ترکاري مې هم پخپله وينځل.))
د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخندل: ((تا خو د ځوانۍ دعوا کوله، پخير زنچو هم وختې.))
دې پېغور جبار ته غوسه ور وسته، له ځايه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخندل.))
جبار زنګېدلی زنګېدلی له کوټې په وتو و، چې يو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه ښکارې، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندې زوروره شي، هه دا زما چاقو درسره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ دا سې ښځې ته خو مرګ روا دی، چې له مېړه نه زنچو ساز کړي.))
جبار بېرته راوګرځېد، په بېړه يې د مېلمه له لاسه چاقو واخيسته او زنګېدلی زنګېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره يې پر هوسۍ د چړې ګوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وينو کې ليت پيت شوه. د ډېرو وينو په ليدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه يې له سره والوته، حويلۍ ته يې منډه کړه او چيغې يې کړې: ((هلئ چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلئ چې ځان وژني، هلئ راورسئ.))
په څو شېبو کې د چم ګاونډ خلک او د ګزمې پوليس د جبار کورته رانتوتل. پوليسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانیستې او پرې کړې پرې کړې یې وویل: ((زه... خپل..خپل خا...خا...خاوند ووهلم...))

پولیسو، چې جبار ته هتکړۍ واچولې، د هوسۍ سترګې هم پټې شوې.

۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستی دښمن

جمیل سترړی او خولې خولې کوټې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکټ وغځېد. څو شېبې وروسته یې، چې سترړیا ووته، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ دېوال ځړېدلی و، سترګې وګنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څېرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترګې یې تکې سرې واوښتې. له ډېر غضبه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکاږل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد، دېوال ته ورنږدې شو، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ، خو پښنه نیولی شو: ((نه، نه! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکټ کېناست. لاسونه یې سره ومروړل. اخوا دېخوا یې وکتل. ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. له چپرکټه راپاڅېد، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوټې تر ښه ګز او پل کولو وروسته د کوټې پر غولي نیم ګونډه کېناست، نیم نظر یې ټوپک ته وکتل. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرجن شو ، وجود یې ورپېږد ، خولې پرې راغلې، په ډېر غضب راولاړ شو ، ټوپک یې راواخیست اوږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندې نه و ایښی، چې بېرته راوګرځېد او ښه شېبه بیا اخوادېخوا په کوټه کې وګرځېد. چې ښه ستړی شو ، خپل چپرکټ ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنګونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه ورپه زړه شول. هغه وخت ورپه یاد شو ، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.
دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و ، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشې سرګردان ګرځېده.
په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب ګټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزګار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه ګوله ډوډۍ پیدا کړي.
دې خبرو هغه سخت ځوراوه ، خو څه چاره ، دا ټولې خبرې یې په سړه سینه زغملې.
یوه ورځ ، چې نور ډېر په تنګ شو ، له ځان سره یې هوډ وکړ ، چې کلی پرېږدي او بېرته پردېسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ ، په لاره کې یې خپل یو ملګری ولید. ملګري یې ورته وویل: ((لېونی یې څه ! چې بېرته ځې ، دلته خو کارونه کم نه دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خو د کار په لټه له پېښو وغورځېدم.))
ملګري یې ځواب ورکړ: ((ته سبا زموږ د پرې ته راشه، زه او ته چېرې ځو، خو ګوره، چې اګر مګر دې بیا په کې نه وي.))
جمیل ورته وویل: ((هر کار، چې وي کوم یې، مقصد، چې له پېغورونو خلاص شم.))
په سبا جمیل او د هغه ملګری دواړه د کلي د یوه قوماندان کور ته ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جمیل ته وویل: ((ټوپک درکوم، خو کار درنه غواړم.))
جمیل د ټوپک د نوم په اورېدو ولړزېد، خو له لږ سوچ وروسته یې له قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په وخت کې یې څو روپۍ هم ورته ونیولې. جمیل ټوپک په اوږې خوښ او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې یې له خپلې کورنۍ سره خبرې وکړې او ویې ویل، چې سر له سبا تر یوې میاشتې به کور ته نه راځي. کورنۍ یې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته یاد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي له کوره ووت.
ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنګونه یې ورته وکړل او ډېر امتیازونه یې ترې واخیستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده او د هغه اعتبار یې تر لاسه کاوه. تر دې، چې د هغه مرستیال شو. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیالی ـ ځو ورځې وروسته د ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او د هغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. څو ورځې وروسته قوماندان پر ده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پښه ولګېد.

د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخوړ، خپله پایڅه یې پورته کړه، هغه ټپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر ! هغه که په پښه ټپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))

له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېړانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نو څه وم؟))

خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېړه پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه ! ته مېړنی نه یې، ته یوازې مرګونه کوې. وژونکي مېړني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی یم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))

جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنګ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نو زه لېونی کېږم ! ... څه وکړم؟... له ټولو لرې او جلا ،... دا څه ژوند دی؟... اوس کرار کرار مې خپل ملګري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میدان ته پاتې شم. زه څه وکړم، نیوهېږم، زه لېونی کېږم... زه ... زه لېونی...))
له دې خبرو سره جمیل ټوپک له ځمکې راپورته او خپلو سترګو ته رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تا له منځه وړلای شم.))
جمیل ټوپک بېرته په دېوال ځوړند کړ او پر چپرکټ اوږد وغځېد. سترګې یې پټې کړې او له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمني څنګه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنګه غچ واخلم، زه څه کولی شم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستی دښمن ختم کړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))
له دې خبرې سره جمیل یو دم له چپرکټه راټوپ کړ، ټوپک یې راواخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او په ډېر غضب له کوټې ووت.
په لاره کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمن باید همدا نن، همدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی یم.))
په همدې خبرو خبرو هغه د سیند غاړې ته ورسېد. له لرې یو سړی راښکاره شو. نېغ د هغه پر خوا ور وخوځېد. هغه ته، چې ورنږدې شو، ټوپک یې له اوږې راښکته او ګېټ یې راکش کړ. په لاره روان سړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خندا شو او د وروستي دښمن په بیا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته وغورځاوه، بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو سترګو ته نږدې ونيو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن ختموم، همدا شېبه يې ختموم.))
جميل ټوپک له شپېلۍ نه په ښي لاس کې ونيو او په ټول قوت يې د سيند منځ ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))
۱۳۷۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سودا

هغه د غرفې مخې ته ودرېد ، د خپلې خوښې مجله يې د نورو مجلو لـه منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستيو پاڼو کې يې خپله پاڼه واړولـه. دم شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی يې وکـېښ، مجلـه يـې پـه زوره د نـورو مجلـو پـر سر ګـوزار کـړه، ورو يـې وويـل: ((دروغ ده!))

هغـه همدا سـې پريشـانه زمـا لـه غرفـې نـه لـرې شـو. پريشـانۍ پسـې واخيستم، وې مې هسې نه چې بيا رانه شي.

د ده سودا مې نيکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لومړۍ سـودا ده کولـه. د شنبې په سهار، چې به مې ښکه غرفه پرانيستله، دی به راپيدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې بـه يـې خپلـه مجلـه پيـدا کـړه، د خپلې خوښې پاڼه به يې راواړوله، ژر ژر به يې ولوستله، لکه چې ليکل شوې کرښې خونـد ورکـوي، موسـک بـه شـو. د کرتـۍ لـه جيبـه بـه يـې پيسـې را وايستلې او مجله به يې د بايسکل په کنجوغه کې کېښوده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پاڼه او کومې کرښې لولي. مجله مې راواخیسته، د اوونۍ د فال پاڼه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي میاشت: له چا سره، چې مینه لرې، په دې وروستیو کې ستا په نسبت بې علاقې شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویبلاګ

له یوې اوونۍ ورپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې وبه یې ویل نه! چورت به مې ډېر خراب شو، خو وروسته به مې خپل زړه په دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره تر مازیګره د دفتر له کاره نه اوزګارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.

دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې اېښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورګورم، هغه په کار بوخته وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما له کتو سره هغه هم غلچکۍ راګوري او ګواکې راته وایي، چې دربانديې پوهېږم.

نن همدا چې ورغلم، ورته مې وویل: ((نن به خامخا زما ویبلاګ ګورې، نوي شعرونه او کیسې مې لیکلې دي.))

هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاګ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې ګوندې هغې به زما ویبلاګ پرانستی وي، خو هغه به لا هم په څه لیکلو لګیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنګ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر اېښودل شوی، غوږۍ یې جګه کړه: ((هو ، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))
غوږۍ یې، چې کېښوده، راته ویې ویل: ((د بورډ میټنګ نیم ساعت وروسته دی.))
د میټینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاګ یې پرانیستی دی.
مازیګر، چې له میټنګ نه راغلم، ټول کارکوونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاګ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوره شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، څو دقیقې د دفتر په حویلۍ کې ښکته پورته وګرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروا نه لري، څوک یې لوړه شوه، پر ما یې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاګ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښيمانه شوم: ((ترڅو چې اوس کارونه زيات شوي، پخوا خو يې د دوه درې پاڼو د ليکلو مسوولیت درلود ، اوس خو باید ټوله مجله وګوري او ايډيټ يې کړي، اخر دا خو زيات کار دی، ستړې کېږي.))

دفتر ته ننوتم، کمپيوټر مې بند کړ. بيګ مې راواخيست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه راپه ياد شول، بېرته راوګرځېدم. په بېړه مې کمپيوټر روښانه کړ. د خپل ويبلاګ مديريت پاڼه مې خلاصه کړه، يو مخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کيسې دې خورې شوې، خو د دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې ګناه همکاره دې بله ورځ په کيسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه !))

۱۳۸۹/۵/۱۰

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library